

Вічний Скарб

www.lifesource.com.ua

Новий 2013 рік!

«Вона ж народить Сина і дасть Йому ім'я Ісус, бо Він спасе Свій народ від його гріхів» (Матв. 1:21).

НАРОДЖЕНИЙ БУТИ ЦАРЕМ

Сьогодні, коли весь світ шанує Різдво, є шанс у кожного дозволити Христу здійснити чудо перетворення в серці. Чи дозволимо ми Богові написати дивовижну картину у нашій душі? **2**

НАВЧИСЯ ГОВОРИТИ «ПРОБАЧ»

Багато сварок, які можна було б легко владнати, будучи залишені на самотпий, неминуче призводять до руйнування стосунків між людьми. **3**

ЄВАНГЕЛІЄ І ДЕКАЛОГ

Справжнє Євангеліє – це не тільки добра звістка про можливість спасіння кожного, хто прийме вірою заслуги Христа, а й застереження для тих, хто ігноруватиме Божу волю та Його Закон, про настання години суду. **4**

ВОЛЬФГАНГ АМАДЕЙ МОЦАРТ

Перед нами з'являється не просто усіма відомий музикант, але глибоко віруюча особистість, обдарована Божественним талантом. **6**

САМОТНІСТЬ – ХВОРОБА ЧИ СТАН ДУШІ?

Що таке самотність? Як можна вийти зі стану, який наповнює душу холодною порожнечою й викликає зухвале заціпеніння? **8**

ЧОМУ ЮДЕЇ – ВИБРАНИЙ БОГОМ НАРОД?

Історія Ізраїлю – це історія злетів і падінь, навернень і відступів. **9**

ФРАЗИ, ЯКІ НЕ ВАРТО ГОВОРИТИ ДИТИНІ

Ми навіть не підозрюємо, що, промовляючи звичайні для нас фрази, можемо досить серйозно зашкодити дитині: понизити її самооцінку, сформулювати невпевненість у собі. **10**

ЯК ПІДВИЩИТИ РІВЕНЬ «КОРИСНОГО» ХОЛЕСТЕРИНУ?

Один зі шляхів – підвищити рівень «корисного» холестерину. **11**

Мир вам!

На календарі відліку часу – Новий 2013 рік. Тож з Новим роком вітає вас редакція газети «Вічний Скарб». Бажаємо вам, вашій сім'ї, рідним і близьким миру та радості від Господа нашого Ісуса Христа.

Згадуючи минулий рік, зазначимо, що він був для кожного непростим. Тож ми маємо безліч підстав бути вдячними Богові. Разом із псалмистом Давидом скажемо: «Буду славити вічно Тебе, що вчинив Ти оце, і про ймення Твоє буду звіщати побожним Твоїм, що добро воно» (Псал. 52:11). Велика подяка Богові за те, що в умовах складних економічних і політичних ситуацій Він зберіг нас живими і неушкодженими. Спасибі Богові за хліб насущний, за щедрі духовні і матеріальні дари.

Звіщати людям вістку про спасіння у Христі, розповідати про життя і діяльність нашого люблячого Спасителя – ось доручення, яке виконує газета «Вічний Скарб». Вона пропонує читачам Біблію як єдине достовірне джерело істини, вказує на хрест як місце спасіння грішника, розповідає про ознаки Другого приходу Христа. Майже на всіх своїх сторінках газета через Слово Боже закликає кожного читача повірити в Спасителя світу й прийти до Нього, щоб не загинути, а мати вічне життя.

Дорогі читачі, хочемо також засвідчити вам, що в минулому році редакція газети одержала багато нових благословень. Збільшився наклад газети, регулярно поповнювалась редакційна пошта. Нам приємно читати ваші розповіді про власні досвіди з Богом, повчальні шляхи навернення до Христової правди, життя християнських церков, історії героїв віри.

Хочемо висловити усім нашим дописувачам особисту подяку, а також запросити вас до подальшої співпраці з газетою в новому році.

Євангельське друковане слово збагачує людину духовно, дає правдиві дієві рекомендації щодо здорового способу життя.

Тож нехай Господь благословляє і надалі наші християнські періодичні видання, щоб вони несли світло в темний світ гріха і дарували людям радість спасіння в Господі Ісусі.

Чекаємо нових зустрічей з вами на шпальтах наступних номерів газети «Вічний Скарб».

Від редакції,
директор видавництва «Джерело життя»
Василь Джулай

Народжений бути Царем

У ці особливі дні для християнського світу, в багатьох регіонах Західної України лунають старослав'янською мовою особливі вітання: «Христос ся рождає!» і у відповідь чується: «Славте Його!». Яким чудовим є бажання людей прославити Христа! Але реальність така, що всі настільки перебувають у метушні приготування столів на 12 страв, що є небезпека забути про найголовніше та Найголовнішого!

Коли екскурсоводи показують Церкву Різдва Христового у Віфлеємі, котра, як вважається, побудована на місці народження Ісуса, то у великій стіні знаходяться настільки низькі двері, що треба низько схилитися, аби туди увійти. Дуже символічно, що для того, аби прийти до Христа і пізнати Його, треба у смиренні схилитися. Знаменним є факт, що народження Христа вшанували три категорії істот: по-перше, усі небожителі через посланих Ангелів (Луки 2:9-13), по-друге, найпростіші і найбідніші люди в особі пастухів (Луки 2:8, 15, 16) і нарешті мудреці, як міжнародні посланці до Спасителя усіх народів. (Матв. 2:1, 2). Ким вони були? Історик Геродот говорить, що спочатку це було мідійське плем'я під головуванням персів, яке безуспішно бажало скинути з себе ярмо. Та опісля мудреці, втратили інтерес до влади та політики, і стали в Персії тими, ким були левити в Ізраїлі: наставниками і вчителями. Жертви приносилися лише в їхній присутності, вони були знавцями медицини, філософії та природничих наук, що викликало глибоку повагу до них з боку усіх людей. Вони вірили у вплив зірок на історію, тому Бог заговорив до них їхньою мовою, здійснюючи пророцтво «встане зоря з Якова...» (Чис. 24:17). До речі, прихід мудреців зі Сходу, був ознакою поширеної думки, що Юдея має стати лідером, що заснує всесвітнє панування через настання Золотого віку. (Світоній «Життя Веспасіана» 4.5; Тацит «Історії» 5.13 Флавій «Юдейські війни» 6:4, 5). Здається, що усі мали би перебувати у напруженому стані очікування, але, як і тепер, люди поділяються на три категорії в своєму ставленні до Христа:

I. Вороже та агресивно налаштовані – такі, як Ірод, книжники та фарисеї.

II. Байдужі – основна частина населення Ізраїля;

III. Ставлення захопленого поклоніння – як у пастухів та мудреців.

Переказ навіть дав імена цим мудрецам: Гаспар, Мельхіор та Валтасар. Мудреці зі Сходу йшли більше місяця і подолали понад 700 км, щоби побачити Спасителя світу. Вони не прийшли з подарунками, бо ще давньоримський філософ Сенека пише про те, що ніхто не сміє прийти до царя без подарунка. Тому прихід мудреців з дарами, уже був ознакою визнання Христа, як Царя.

Кожен їхній дарунок, був глибоко символічним, бо сягав трьох вимірів часу: минулого, теперішнього і майбутнього. Якщо ми бажаємо принести на Різдво достойний дар Богові, ми маємо уважніше придивитися до їхніх приношень.

Перший дар – смирна. Це ароматна смола, що добувалась з дерев у Аравії та в східній Африці і використовувалась, як дар для померлого. Вона найчастіше вживалась для бальзамування тіл покійних (Івана 19:39, Марка 15:23, Луки 10:34). Окрім цього, смирна додавалась до вина для знеболювання та пом'якшення зовнішніх ран. Уже при народженні Спасителя, цей дар пророко вказував, що Христос мав померти, як Цар за Своїх підданих. У давнину цар, котрий ішов на битву попереду війська і помирав, набував величезної поваги та посмертних почесностей.

Другий їхній дар – ладан. Це була жовтувата смоляниста маса з Аравії, що при спалюванні давала особливий аромат. Її використовували в Храмі для приношень. Це був дар Христові, як священику. У цьому різдвяному дарі, ми бачимо вказівку на те, що смерть Христа на хресті не завершила Його служіння для людей, а продовжилася через Першосвященницьке заступництво. (Євр. 2:17, 18 і 4:14-16). Цікаво, що «священик» – латинською мовою «понтіфекс», буквально означає «будівельник мостів». Христос мав стати Тим, Хто мав з'єднати небо і землю.

І нарешті, третій дар мудреців – золото. І на сьогоднішній день, золото – це один із найцінніших і найстабільніших металів. Це був дар Ісусу, як Царю. Усе виглядає послідовно: золото є царем металів, а Христос – є Царем над царями.

Христос народився, щоб стати Царем, але не звичайним царем-тираном. Його трон – це хрест, з якого Він править не силою, а любов'ю. І ця любов спроможна зробити те, що не здійснить жодний земний всесильний монарх – зміну внутрішнього єства і думок.

У невеликому швейцарському містечку стояв готель з розкішним інтер'єром. Нещодавно в ньому був зроблений дорогий ремонт. Та, несподівано, у когось з поважних гостей вислизнула пляшка з содовою, яка залишила величезну жовту пляму на розкішній оббивці. Господар закладу була вкрай засмучений цією обставиною.

Саме у той час у готелі жив талановитий художник, котрий почув про цю неприємність і не сказавши ні слова, зачекав поки всі гості розійдуться. Він узяв свого пензля і прямо там, на плямі почав малювати дивовижну картину з водоспадами, скелями та деревами. Коли вранці господар побачив свою стіну, то не зміг виразити свого захоплення та подиву, бо стіна не тільки була зіпсованою, а й виглядала краще, ніж раніше. Наш величний Бог – великий Майстер, бере духовно брудну, зіпсовану гріхом людину, і якщо вона піддається Його волі, Він починає ліпити небесний шедевр. Це стало можливим завдяки Різду, смерті та воскресінню Спасителя Ісуса Христа.

Погляньте на цього Незрівнянного Христа. Понад двадцять століть тому Він народився надприродним способом. Він жив у бідності і лише одного разу перетнув кордон Своєї батьківщини – під час втечі в Єгипет, ще дитиною.

У Нього не було зв'язків та земного багатства.

Він не написав жодної книги, але всі бібліотеки нашої країни не вмістять книг, написаних про Нього. Він не написав жодної пісні. Але Він дав тему для стількох пісень, скільки не дали всі композитори, разом узяті. Він не заснував власної школи. Але всі школи світу не можуть похвалитися такою кількістю учнів, як у Нього. Він ніколи не був головнокомандувачем війська, але в жодного генерала ніколи не було стільки добровольців, як у Нього. Він ніколи не займався психіатрією, але зцілив більше розбитих сердець, ніж усі лікарі світу. Щотижня по всьому світу натовпи людей приходять у Доми молитви та храми, щоб віддати Йому данину любові й поваги.

Саме сьогодні, коли весь світ шає Різдво, є шанс у кожного з нас дозволити Христу здійснити це чудо перетворення і в нашому серці. Чи дозволимо ми Богові написати дивовижну картину у нашій душі? Це свято не призначене для гуляння чи об'їдання, воно для переосмислення своїх пріоритетів та цінностей у новому 2013 році. Вас лякають ці зміни? Але сам Ангел промовив: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Луки 2:10, 11).

Чи часто вам доводиться просити пробачення? Іноді ми говоримо слова вибачення поспіхом, автоматично, навіть не замислюючись, чи прийняті вони тією людиною, якій адресовані. Як правильно сказати «пробач» і як виправити стосунки або загладити конфлікт?

Підготувала Олена Двинянинова

Навчися говорити «ПРОБАЧ»

**«Тому визнавай-
те один перед од-
ним гріхи»
(Якова 5:16).**

Просити вибачення треба щиро, намагаючись компенсувати завдану шкоду. Намагайтеся не повторювати більше цих помилок у майбутньому. Ваше рішення сказати «вибач» може продемонструвати, наскільки важливі для вас стосунки з іншою людиною. Багато сварок, які можна було б легко владнати, будучи залишені на самоплив, неминуче призводять до руйнування стосунків між людьми. Гіркота породжує гіркоту. Краще спробувати якнайшвидше виправити ситуацію, навіть якщо конфлікт виник не з вашої вини.

КРОК 1

ОЦІНІТЬ СИТУАЦІЮ

Об'єктивна оцінка своїх помилок дуже важлива. Це допомагає зрозуміти, наскільки глибоко і чому ваші вчинки образили людину. Єдиний ефективний спосіб, як це зробити, – уявити себе на місці цієї людини й поставити собі кілька запитань:

- як мої дії вплинули на життя людини?
- чи вплинув мій вчинок на її самооцінку?
- чи вплинуло це на мене?
- це непоправно чи є ще можливість усе виправити?

Поставтеся до ситуації з усією серйозністю. Намагайтеся все правильно оцінити та перейнятися почуттями іншої людини.

КРОК 2

ПРОДУМАЙТЕ СВОЇ ВИБАЧЕННЯ

Щоб людина адекватно сприйняла ваші вибачення, треба добре продумати, що ви їй говоритимете. Ваші слова повинні продемонструвати, що ви усвідомлюєте свою провину, не хочете втратити важливі для вас стосунки, вважаєте себе відповідальним за ситуацію, яка склалася, жалкуєте за тим, що сталося. Проте не давайте обіцянок, що це більше не повториться. Це своєрідна пастка: людина грішна за своєю природою і може повторювати помилки знову й знову.

Тільки з Божою допомогою ми можемо з усім упоратися: «Усе може в Тому, Хто мене зміцнює, – в Ісусі Христі» (Филп. 4:13). Просіть допомоги в Бога.

«Також не судіть, щоб не суджено й вас; і не осуджуйте, щоб і вас не осуджено; прощайте, то простять і вам» (Луки 6:37).

КРОК 3

ЗАПРОПОНУЙТЕ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ

Ваші дії мають бути доречні. Намагайтеся показати людині, що ви усвідомили свою провину. Не ставте запитання: «Як я можу все виправити?» чи «Що мені зробити, щоб загладити свою провину?» Вчиніть так, аби було видно, що ви шкодуєте за своєю помилкою і що вам, як і раніше, варто довіряти.

КРОК 4

НЕ ПОВТОРЮЙТЕ СВОЇ ПОМИЛКИ

Намагайтеся проаналізувати, що привело вас до скоєння помилки, і подумайте,

Отже, якщо ми хочемо бути в мирі з Богом, то повинні бути в мирі з іншими людьми.

як можна уникнути цього в майбутньому. Наприклад, якщо ви не виконали своєї обіцянки, оскільки були надто зайняті, треба стати більш організованим. Колись вам все одно потрібно буде за щось вибачитися (і це неминуче), але бажано не за ті ж самі помилки. Розуміння того, що сталося, і щире глибоке розкаяння допоможе вам.

Слово Боже дає нам практичні вказівки до дії: «Отже, якщо принесеш свій дар до жертovníка і там пригадаєш, що твій брат має щось проти тебе, лиши там свій дар перед жертovníком; піди спершу помирися зі своїм братом, а тоді вже приходи і принось свій дар» (Матв. 5:23, 24).

Ісус описує, як хтось приніс у храм свою жертву, щоб священик вчинив жертвоприношення. Він уже готовий був сповідувати свої гріхи, як раптом згадав про свої не зовсім добрі стосунки із сусідом. Спаситель чітко говорить, що треба робити в такому випадку: якщо людина хоче, щоб її жертва була прийнята, вона повинна піти і примиритися зі своїм ближнім.

вернувшись, виймала ключі біля під'їзду – і так гроші, напевно, й загубила». Але! Гроші брати відмовилася навідрізь!

Виявилось, за останні кілька годин я вже шостий, хто «знайшов» бабусині гроші!

Нещодавно поверталася з інституту й біля станції метро побачила ветерана війни. Біля нього лежав планшет з орденами й медалями – його нагородами, здобутими на війні. Він продавав їх, щоб купити собі хоч якоїсь їжі. Я підійшла, витягнула увесь вміст гаманця й віддала йому із словами: «Візьміть усі мої гроші, але не продавайте своєї честі та доблесті людям, які цього не варті». Він розплакався, узяв гроші, зібрав ордени в долоні й поцілував їх, а потім тихо крізь сльози промовив: «Спасибі, дочко».

У такі моменти мені здається, що я зможу змінити світ. Вони дають мені надію.

Будемо ж дарувати один одному маленькі приємні речі. Від цього не лише наші душі, але й увесь світ стане світлішим і добрішим.

**«В багатомовності
гріха
не бракуватиме...»**

• **«Краще виявляти свій розум у мовчанні, ніж у розмовах» (Артур Шопенгауер (1788–1860), німецький філософ).**

• **«Вчи своїх дітей мовчати. Говорити вони навчаться самі» (Бенджамін Франклін (1706–1790), американський політичний діяч, учений).**

• **«Мовчання – один з аргументів, який найважче спростувати» (Джордж Бернард Шоу (1856–1950), англійський письменник).**

• **«Люди в давнину не любили багато говорити. Вони вважали ганьбою для себе не встигати за власними словами» (Конфуцій (551 р. до н.е. – 479 р. до н.е.), давньокитайський філософ).**

• **«Хто мовчати не вміє, той і говорити не здатний» (Сенека (4 р. до н.е. – 65 р. н.е.), римський письменник, філософ).**

• **«Нехай засуджують тебе за мовчання – тільки б не сварили за балакучість» (Вільям Шекспір (1564–1616), англійський поет і драматург).**

• **«У той час як люди розумні вміють виражати багато змісту небагатьма словами, люди обмежені, навпаки, здатні багато говорити – і нічого не сказати» (Франсуа де Ларошфуко (1613–1680), французький письменник).**

• **«Хто про себе всім кричить без міри, Тому треба мало йняти віри. Великою людиною є лише в ділах, І думає вона свою важливу думу Без шуму» (Іван Крилов (1769–1844), російський поет, байкар, перекладач, письменник).**

Декілька слів про ДОБРОТУ

Якось ми з подругою були в торговому центрі й виграли в рекламній вікторині по одній м'якій іграшці. Потім ми помітили розумово відсталого хлопчика з татом і віддали іграшки йому. Він промовив: «Спасибі». Його батько ледь не розплакався. Виявляється, хлопчик не говорив уже декілька місяців.

Іду вранці додому. На під'їзді оголошення: «Дорогі сусіди! Сьогодні приблизно о 9.20 біля вхідних дверей було загублено 120 грн. Якщо хто знайшов, занесіть, будь ласка, у кв. 76 Антоніні Петрівні. Пенсія 900 грн». Я відкладаю 120 грн, піднімаюся, дзвоню. Відкриває бабуся у фартуху. Тільки-но побачила, що я простягаю гроші, відразу почала обіймати, дякувати – й аж сльози від щастя. Розповідає: «Пішла за борошном, по-

SHMILY

Мої дідусь і бабуся були одружені більше ніж піввіку. З першої зустрічі вони грали у свою особливу гру. Її сенс полягав у тому, щоб написати слово SHMILY в якому-небудь несподіваному місці й щоб один з подружжя знайшов його. Вони по черзі писали SHMILY по всьому дому, і коли один з них знаходив слово, приходила черга іншого ховати його.

Вони випадково виймали SHMILY із цукорниці, контейнера з борошном як знак турботи про того, хто готував їжу. Вони писали його на запітнілих вікнах.

Слово SHMILY проявлялося на дзеркалі після гарячої ванни. Одного разу моя бабуся використала цілий рулон туалетного паперу, щоб написати SHMILY на кожному листку.

Мені знадобилося немало часу, щоб до кінця зрозуміти й оцінити їхню гру. Скептичне ставлення заважало мені повірити в справжню любов, чисту й вічну. Та незважаючи на це, я ніколи не сумнівався в близьких стосунках цих людей. Їхня любов була міцною. Вона була більшою, ніж ця маленька гра. Їхні відносини будувалися на повному посвяченні й відданості, які досягалися спільним досвідом.

Дідусь і бабуся постійно трималися за руки. Вони тайкома цілувалися, коли стикалися в їхній крихітній кухні. Вони закінчували фрази одне одного, кожен день разом відгадували кросворди й ребуси. Моя бабуся розповіла мені про те, яким кмітливим і проникливим був мій дідусь, яким люб'язним. Перед кожним прийомом їжі вони схилили голови й дякували Богу, захоплюючись тим, що Він дав їм чудову сім'ю, чудову долю й один одного.

Але була одна тінь у їхньому житті: у бабусі виявили рак грудей. Хворобу знайшли 10 років тому. Як і завжди, дідусь був поруч з бабусяю на кожному етапі нелегкого шляху. Він підбадьорював її в їхній жовтій кімнатці, розмальовував цей шлях таким чином, що вона завжди була огорнута сонячним сяйвом, навіть коли була такою хворою, що не могла виходити з кімнати.

Тепер рак знову атакував її тіло. За допомогою ціпка й міцної руки дідуса вона ходила в церкву. Але стан бабусі поступово погіршувався, і вона вже не могла залишати дім. Дідусеві довелося самому ходити до церкви, де він благав Господа зцілити його дружину. Але одного дня те, чого ми всі боялися, сталося. Бабуся померла.

Слово SHMILY було написане жовтим кольором на рожевих стрічках траурного букету моєї бабусі. Коли натовп порідів і останній гість розвернувся, щоб піти, мої тітки, дядьки, кузени й інші члени родини підійшли й обступили бабусю.

Дідусь підійшов до могили, набрав у легені повітря й почав співати їй. Пісня прийшла через його горе й сльози, глибоким і хриплим голосом він співав колискову.

Я ніколи не забуду цієї миті. Хоч я не міг збагнути глибину їхньої любові, у мене була перевага стати свідком її незрівняної краси.

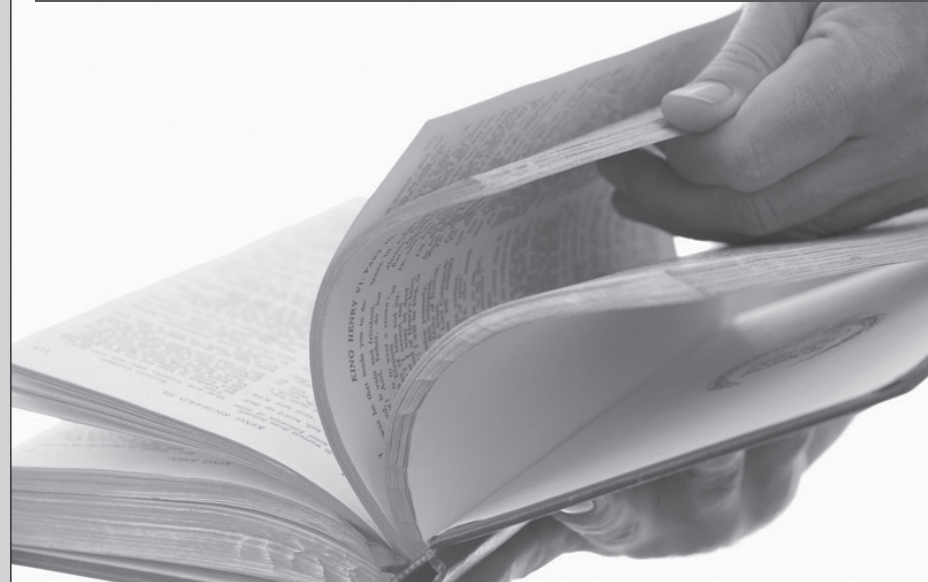
S-H-M-I-L-Y: See How Much I Love You. – Подивись, як сильно я люблю тебе.

ЄВАНГЕЛІЄ

Ігор Корещук

і ДЕКАЛОГ

Кілька років тому я читав історію, написану в гумористичному стилі про те, як цар відвідав в'язницю для рецидивістів, бажаючи знайти людину, яку можна було би помилувати. Умовою звільнення було усвідомлення нею свого переступу і каяття у скоєному злочині. Почувши про прибуття царя, усі ув'язнені напередб'їй почали говорити про свою невинність та власну непричетність до злочину. Лише одна людина стояла вину вато вдаліні зі схиленою головою. «Хто він? – запитав цар. – Покличте його сюди! Що ти скоїв, що навіть боїшся до мене підійти?» «Я винний, мій царю... Я украв дві гуски у вдови і до цього часу відчуваю докори сумління». Тоді цар розгнівався і закричав: «Як ти міг?! Заберіть цього злочинця з тюрми і випустіть на волю, аби він тут не розбещував цих праведних людей!»

Зрозуміло, що ця історія з іронічним підтекстом. Але ж сутність Євангелія полягає якраз в тому, що Боже прощення у Христі дарується лише тим, хто усвідомлює власні гріхи і просить прощення за вчинені беззаконня.

Спробуємо осучаснити цю древню історію. Уявіть собі, що в камеру смертників з'являється презентабельна людина і оголошує: «У мене до вас добра новина: ваші переступи прощені Президентом. Ви не тільки звільняєтеся з тюрми, а й вільні відтепер чинити цілком безкарно численні беззаконня, бо закони країни відмінено!»

Сьогодні чомусь у релігійному світі прийняття Євангелія асоціюється саме з таким брутальним відкиненням Божого Закону. Темою нашого розгляду сьогодні стануть запитання: чи суперечать одне одному Євангеліє та Закон? Чи відмінюють дві заповіді, проголошені Христом, Декалог?

Мені пригадується один кумедний випадок: одну молодшу людину хотіли забрати в армію у воєнний час, але юнак зовсім цього не хотів. Боячись, що його знайдуть і покарають, він зрештою погодився піти, але друзям прошепотів: «Піду, двоох-трьох уб'ю і втечу назад!» Та вони резонно запитали: «А якщо уб'ють тебе?» Той здивувався: «Мене? А що я кому поганого зробив?»

Чимало людей, котрі ратують за скасування Божого Закону, часом навіть не усвідомлюють, що стають під прапори із гаслом: «Хай живе анархія!» Вони, по-

дібно до нашого героя, дуже слідкують за дотриманням Законів і прав щодо їхньої персони, але так хотіли б, аби Божий Закон був скасований і не виконувався ними самими.

Отже, чи конкурують між собою Євангеліє та Закон? Для цього варто дізнатися, у чому полягає сутність Євангелія. Про це, на мою думку, найкраще свідчить апостол Павло. Прочитаємо разом:

«Нагадую вам, браття, Євангелію, яку я благовістив вам, котру ви прийняли, в котрій, отже, й утвердилися, котрою ви спасаетесь, якщо викладене вам утримуєте так, як я благовістив вам, якщо тільки ви увірували не марно. Бо я найперше передав вам, що сам прийняв, тобто, що Христос помер за гріхи наші, за Писанням. І що Він похований був, і що воскрес третього дня, за Писанням...» (1 Кор. 15:1-4)

Апостол свідчить, що сутність Євангелія полягає в дивовижних діях Христа щодо людства: це Його Голгофська смерть і, як передбачали пророцтва Старого Завіту, славне воскресіння. Євангеліє – це добра звістка про те, що Бог через Христа готовий простити і омити людину від гріха. На підставі Нового Завіту ми знаємо, що в нас немає іншого критерію, як можна це визначити гріх, як тільки через моральний Божий Закон, тому прощення гріха без наявності Закону перетворюється на якийсь грубий фарс.

Сама наявність Євангелія свідчить про те, що Закон, який показує, що таке гріх та беззаконня, залишився в силі, бо людина ж не може порушити того, чого не існує і немає в природі. Таким чином, відкидаючи Закон, людина применшує значущість та велич Голгофської жертви, бо Ісусове прощення в такому разі стає непотрібним. Якщо зникає Закон, тоді стає непотрібною Христова цілюща благодать і здається зайвим оновлююче освячення. Ми розуміємо, що не спасаємося Законом, але спасіння

без наявності Закону стає якимось ілюзорним та віртуальним, бо тоді не зрозуміло, від чого нас треба спасати, адже гріх без Закону перестає бути гріхом.

Наприклад, у Синодальному перекладі Біблії слова «беззаконня», «беззаконник» у Новому Завіті ми зустрічаємо 24 рази. Давньогрецьке слово «аномія» означає щось протиправне та протизаконне. А слова «гріх», «грішник» зустрічаються в Новому Завіті у 247 текстах, з яких 83 – належать апостолові Павлові, про якого кажуть, ніби він виступав проти Закону, який визначає поняття гріха. Отже, Закон становить таку ж невід'ємну частину Нового Завіту, як і Старого.

Закон – один з інструментів у руках Святого Духа, за допомогою яких Він докоряє нас у переступах та гріхах. Дух збирає нас, грішників, біля підніжжя гори Закону, щоб ми вислухали Боже-ственне мірило праведності, відчули засудження в гріхові й осуд вічної смерті. Коли ми усвідомлюємо своє безвихідне становище, Він веде нас на гору Голгофу й відкриває нам шлях спасіння. Глибоко усвідомивши свій гріх і пов'язане з ним прокляття, ми саме тоді готові почути Євангеліє про спасіння по вірі в Ісуса Христа. Ось чому Закон і Євангеліє нерозривно взаємодіють заради викуплення грішних людей.

Як ставляться автори Нового Завіту до Божого Закону, ми можемо побачити і з рис, які приписуються йому. Розглянемо кілька з них.

РИСИ БОЖОГО ЗАКОНУ В НОВОМУ ЗАВІТІ

Христос описує Божий Закон як вічний та незмінний. «Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати» (Матв. 5:17). «Швидше небо й земля минуться, ніж пропаде хоч одна риска із Закону» (Луки 16:17). Сло-

ІСТИНА

Істина – мета й рушійна сила людського пізнання. Істину знаходить той, хто шукає. Істина буває неприємною, тому що часто розкриває безодню трагізму нашого життя. Але вона й виявляє висоти радості й щастя.

Відкриваючи можливості для насолоди, Істина дарує відчуття міри. Віддаючи належне безрозсудній відвазі, Істина, крім того, нагадує про обережність і допомагає передбачити наслідки неправильних учинків.

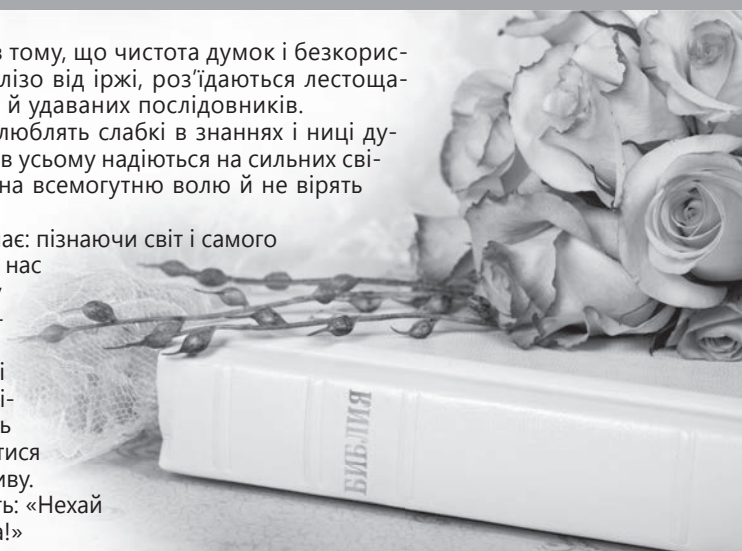
Істину не люблять люди, які схильні до низькопоклонства та ті, що вимагають похвали й возвеличення.

Адже Істина в тому, що чистота думок і безкорисливість, як залізо від іржі, роз'їдаються лестощами лжедрузів й удаваних послідовників.

Істину не люблять слабкі в знаннях і ниці духом люди, які в усьому надіються на сильних світу цього або на всемогутню волю й не вірять у власні сили.

Істина навчає: пізнаючи світ і самого себе, кожен із нас стає вільним у думках і вчинках. Прихильники Істини – і жінки, і чоловіки – не можуть легко піддаватися згубному впливу.

Вони кажуть: «Нехай запанує Істина!»

во «керайя» перекладене тут як «риска» і означає «виступи в написанні єврейських літер, що відрізняють їх між собою». Якщо до цього поставитися недбало і не дописати невеличкий виступ, то замість однієї літери може вийти інша. Ісус заявляє, що є немислимим не лише усунення усього Закону чи якоїсь заповіді, але навіть зміна однієї букви в слові Закону! Чому Христос такий категоричний? Тому що Божий Закон називається в Новому Завіті досконалим. Про це пише богонатхненний апостол Яків: «А хто загляне пильно в Закон досконалий, Закон свободи, і перебуватиме в ньому, той не буде забудкуватим слухачем, але виконавцем справи, блаженний буде у своїм діянні» (Якова 1:25).

Ви зауважили, що це не Закон рабства, а Святе Письмо називає його «Законом свободи». У якому значенні? По-перше, це Закон, який людина обирає добровільно. Бог нікого насильно не примушує до послуху. По-друге, це Закон свободи, бо дарує у Христі принципи свободи від гріха та різноманітних залежностей. На відміну від сучасних богословів, котрі люблять чіпляти на Божий Закон ярлики «рабство, ярмо», Євангеліє говорить: це Закон свободи!

Ще три риси Божого Закону описує апостол Павло: «Тому то Закон святий, і заповідь свята, і праведна, і добра» (Римл. 7:12). Про який Закон ідеться? Однозначно про Декалог, бо трохи вище в сьомому тексті він згадує десяту заповідь «не пожадай» і говорить саме про той Закон, котрий показує, що є нечестивим, а що – праведним, що – святим, а що – гріховним. У цьому значенні «заповідь свята і праведна...» А чому заповідь названа доброю? Чимало християн не усвідомлюють, що, ідучи дорогою послуху Божим заповідям, вони здобудуть у Христі справжнє щастя та душевний мир, бо Бог промовив: «Аби пильнував заповіді Господа і настанови Його, котрі сьогодні заповідаю тобі, щоб тобі добре було» (П. Зак. 10:13).

Втім, чимало людей запитують: ми дотримуємося заповідей, але навіщо нам 10 заповідей, якщо Христос взамін дав нам дві? Це вкрай важливе питання, тому зупинимось на ньому детальніше.

«Оце заповідь Моя: щоб любили один одного, як Я полюбив вас» (Івана 15:12).

НОВИЗНА НОВОЇ ЗАПОВІДІ

Насамперед прочитаємо слова Самого Христа: «Учителю, яка заповідь найбільша в Законі? Він же сказав йому: люби Господа Бога твого всім своїм серцем, і всією своєю душею, і всією своєю думкою; це є перша і найбільша заповідь. Друга – подібна до неї: люби свого ближнього, як самого себе. На ці дві заповіді спираються увесь Закон і пророки» (Матв. 22:36-40).

Аби зрозуміти відповідь, треба знати, про що запитували. Тому насамперед з'ясуємо для себе вкрай важливу річ: на яке запитання відповідає Ісус? «Яка заповідь найважливіша?» Про це в часи Христа постійно сперечалися рабини. Тогочасні богослови намагалися зробити розмежування заповідей на своєрідні касти, у той час коли вирок Бога за порушення будь-якої заповіді морального Закону був однаковий – смерть.

Повернемося до нашого питання. Уже сам факт існування найважливішої заповіді говорить нам про існування інших заповідей, тому, беручи до уваги запитання Законоучителя та відповідь Ісуса, можна дійти висновку, що Христос не мав і гадки двома згаданими заповідями змінювати чи замінювати Декалог, а лише прагнув показати його сутність.

По-друге, Ісус стверджує, що на ці дві заповіді спираються Закон і пророки. Термін «Закон і пророки» означає увесь Старий Завіт. Вжите Христом слово «крематай» означає «підвішувати щось, повісити». Тому Ісус каже, що на цих двох заповідях тримається увесь Старий Завіт.

Чи були відомі ці дві заповіді сучасникам Христа? Певно, що так. Перша з них була частиною щоденної молитви, яку називали Шма. «Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш, Господь один! І любіи Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю!» (П. Зак. 6:4, 5) А другу заповідь читаємо в книзі Левит: «Не мстися і не носи в собі невдоволення на синів народу твого; але любіи ближнього твого, як самого себе. Я Господь» (Левит 19:18).

Якщо ці дві заповіді існували в часи Старого Завіту, то навіщо тоді Бог давав Декалог? Зрозуміло, що ці дві заповіді не були дані Господом, аби заміщати десять!

Як свідчить історія розвитку християнських деномінацій, дві заповіді без десяти дуже скоро стають простою сентиментальністю та перетворюються в розумі багатьох на самообман, бо хто має врешті-решт визначати, що ж насправді означає «любити ближнього, як себе»? Усуньте Декалог – і ви будете безсилами довести гріховність беззаконня. Тому Десять Заповідей мають потребу у двох, аби вберегти нас від жорсткого, формального та поверхового виконання. Десять же Заповідей потрібні для двох, аби пояснити: не ми маємо здогадуватися та фантазувати, що Бог має на увазі; але Він Сам нам показує, що саме Він вкладає в це поняття, коли говорить про любов до Себе та до ближніх, і в чому ця любов по-справжньому виявляється. Чому ж тоді наш Спаситель називає ці заповіді новими?

Сам Христос і пояснює це в Євангелії: «Оце заповідь Моя: щоб лю-

били один одного, як Я полюбив вас» (Івана 15:12). Новизна була в тому, що вперше вона була не просто проголошена словами, а і продемонстрована в реальному житті. Тому Христос не встановлював новий кодекс, а бажав вписати уже існуючий Закон у людське серце.

Отже, як ми побачили зі слів Спасителя вище, Господь Ісус говорить, що ці дві заповіді містять у собі все вчення Старого Завіту і вони є узагальненням Десяти Заповідей, а не їх відміною. Це думка святого апостола Павла, котрий пише наступні слова: «Бо заповіді: не чини перелюбу, не вбивай, не кради, не свідкуй неправдиво, не пожадай і які інші, вони містяться всі в цьому слові: любіи свого ближнього, як самого себе!» (Римл. 13:9) Тому ми не маємо права стверджувати, що дві головні заповіді заміняють решта десять.

Відомий західний теолог і філософ XIII ст. Фома Аквінський писав: «Часом питання ставиться: або Закон, або любов. Ідеться ж про Закон любові. Бог є любов, і наш найвищий обов'язок – виявити через послух Законові взаємну любов до Нього». Тому не лише увесь Закон, а й одна заповідь не могла бути змінена, бо вони є відображенням Божого характеру та сутності. Божий Закон є неподільним, цілісним.

Закон залишається незмінним ще з однієї причини. Земна скинія була побудована Мойсеєм за зразком небесної. «І відкрився храм Божий на небі, і з'явився ковчег заповіту Його у храмі Його» (Об'явл. 11:19). Ми маємо усвідомити, що намагання людей замінити чи усунути Божі заповіді – це замах на небесне святилище і зневаження ковчегу, в якому містяться заповіді і який знаходиться на небі. Те, що Заповіді містяться у Небесній скинії, свідчить нам про неземне походження Закону і Його незмінність, як і волі Самого Бога. Ця воля виражається в справжньому Євангелії: «І я побачив іншого ангела, що летів серед неба. Він мав вічну Євангелію, щоб звіщати її тим, що живуть на землі, – усякому племені, і поганинові, і поколінню, і народові, – кажучи гучним голосом: побійтеся Бога і віддайте йому славу, бо прийшла година його суду! Поклоніться тому, що створив небо, і землю, і море, і джерела вод!» (Об'явл. 14:6, 7) Справжнє Євангеліє – це не тільки добра звістка про можливість спасіння кожного, хто прийме вірою заслуги Христа, а й застереження для тих, хто ігноруватиме Божу волю та Його Закон, про настання години суду.

Є небезпека для християн вдатися до крайнощів та односторонності: від так званої «дешевої благодаті», де простощений по благодаті грішник може робити все, що завгодно, до іншої крайності – законницької позиції заробляння спасіння вчинками. Але на підставі ясного свідчення Євангелія Христа ми бачимо, що існує пасивна сторона християнського досвіду – це виправдання нас Богом, тобто праведність, яка нам залічується через заслуги Христа; і активна сторона – це освячення, або праведність, якою ми упродовж життя наділяємося, аби щоденно зростати в Богові та жити у згоді з Його волею і Законом, що називається «плодом покаяння». Крім того, що Бог зробив для нас, ми маємо Йому дозволити здійснювати щоденно процес освячення в нас, бо лише тоді Він зможе вчинити неймовірно через нас! Нехай це стане реальністю в нашому житті, аби ми жили не лише по милості Божій, але й по Його волі.

Надія на Бога

Могутній правитель, загубившись на полюванні, заночував у бідній хатині дроворуба.

– Я бачу, що твої справи йдуть не дуже добре! – сказав він господареві, беручи тарілку з простою їжею.

– Що ви, пане мисливцю, я ж продаю дрова. І, дякуючи Господу, на їжу мені вистачає.

Повернувшись у палац, правитель вирішив перевірити, чи досить людини для життя тільки однієї надії на Бога. Він видав указ, який забороняв продавати дрова. Через декілька днів, переодягнувшись мисливцем, він знову опинився в знайомій хатині.

– Я чув, – сказав дроворубу правитель, – що в місті заборонили продавати дрова. На що ж ти тепер будеш жити?

– Буду майструвати різні іграшки з дерева й продавати. З милості Господа на їжу вистачить.

Наступного дня правитель заборонив продавати іграшки. І через деякий час знову прийшов до дроворуба:

– Марними були твої надії на Господа! Я чув, що тобі заборонили продавати іграшки. На що ж ти живеш?

– Я влаштувався на базар рознощиком. І, слава Богу, на їжу мені вистачає.

Наступного дня своїм указом правитель звелів забрати всіх базарних рознощиків у солдати, не призначивши їм ніякої платні.

«Тепер дроворубу не вибратися», – подумав він. Але коли через тиждень навідав свого знайомого, то побачив, що він готує вечерю.

– Ти, як я бачу, не засмучуєшся? – здивувався правитель.

– Немає причин, – відповів бідняк, – адже я надіюся на Бога, тому завжди матиму їжу. Тепер я заклав свій меч і купив харчів.

– А коли хтось дізнається?

– Тоді й побачимо, що вийде. А поки що я вистругаю дерев'яний меч. Він буде як справжній.

Наступного тижня правитель призначив страту. Він покликав дроворуба виконати її. Той, звичайно, не впізнав правителя, адже тепер він був у дорогому одязі й сяючій короні.

Дроворуб зблід, але все-таки вийшов уперед і вийняв меч. Чоловік, якому потрібно було відрубати голову, стояв на колінах і молився:

– Надіюсь на Тебе, Господи! Зроби так, щоб цей меч перетворився на дерево, бо я не винен!

І в ту ж мить з рук дроворуба випав дерев'яний меч. І тоді правитель зрозумів, що все, що сталося, – не простий збіг, а безмежна милість Господа до тих, хто покладає надію на Нього.

ПЛІТКИ...

«Я схожа на бомбу, яка несе смерть. Я перемагаю, не вбиваючи. Я розбиваю сім'ї та серця, я руйную життя. Я подорожую на крилах вітру. Ніяка невинність не в змозі залякати мене, ніяка чистота не є настільки чистою, щоб збензити мене. Я не визнаю правду, не поважаю справедливості і нещадна до беззахисних. Мої жертви численні, як морський пісок, і часто невинні. Я ніколи нічого не забуваю та дуже рідко прощаю. Моє ім'я – плітка».

Яків, напевно, роздумував про гріх пліткарства, коли писав: «Бо

всі ми багато грішимо. Коли ж хто не грішить словом, – то досконалий чоловік, здатний приборкати й усе тіло» (Як. 3:2).

Пліткувати – це так просто й природно, але відмовитися від цієї звички дуже важко. Що таке плітка? Уільям Р. Маршал сказав, що це мистецтво нічого не сказати, сказавши про все. Плітка завжди представляє свою жертву в поганому світлі. Вона обливає брудом людину за її спиною, замість того щоб сказати все в обличчя. Це є зрадливе вбивство особистості.

Біблія суворо засуджує плітки:

«Не будеш ходити пліткарем серед народу свого» (Левит 19:16).

«Виявляє обмовник таємне, вірно-духий же справу ховає» (Прип. 11:13).

«Лукава людина сварки розсіває, а обмовник розділює друзів» (Прип. 16:28).

«Слова обмовника – мов ті присмаки, і вони сходять у нутро утроби» (Прип. 18:8).

«З браку дров огонь гасне, а без пліткаря мовкне сварка» (Прип. 26:20).

Небезпечний клин

Багато років тому диявол вирішив продати всі інструменти свого ремесла. Він акуратно виставив їх у скляній вітрині на загальний огляд. Що це була за колекція! Тут був блискучий кинджал Заздрості, а поряд з ним красувався молот Гніву. На іншій полиці лежав лук Пристрасті, а поряд з ним витончено розмістилися отруйні стріли Ненажерливості, Пожадливості та Ревнощів. На окремому стенді був виставлений величезний набір сіток Брехні. Ще там були знаряддя Смутку, Сріблोलюбства та Ненависті.

Усі вони були чудово представлені й забезпечені ярликами з назвою та ціною. А на найкрасивішій полиці, окремо від інших інструментів, лежав маленький, нічим не примітний і досить пошарпаний на вигляд дерев'яний клин, на якому висів ярлик «Гордість». На превеликий подив, ціна цього інструмента була вища, ніж в усіх інших, разом узятих.

— Я справді ціную його вище за всіх, тому що це єдиний інструмент у моєму арсеналі, на який я можу покластися, якщо інші виявляться безсилими.

І він з ніжністю погладив дерев'яний клин.

— Якщо мені вдається вбити цей клин в голову людини, — продовжував диявол, — він відчинить двері й для решти інструментів.

Благословення під каменем

Одного разу король викотив на дорогу величезний камінь, а сам сховався, щоб подивитися, хто його прибере з дороги. Багато людей проїжджали й проходили повз цей камінь, голосно сварячись на короля за те, що він не стежить за дорогами, але нікому з них і на думку не спало прибрати камінь з дороги. Врешті біля каменя зупинився бідний селянин і відкотив його в придорожню канаву. А під каменем, на свій подив, селянин знайшов повний мішок золота й лист від короля, у якому він пояснив, що це нагорода тому, хто прибере з дороги камінь, котрий усім заважав.

Так і наш Цар поклав під кожне випробування Своє благословення. Усі перепони, які трапляються на нашому шляху, не випадкові. Бог випробовує нашу вірність і за допомогою них звертає наш погляд на Себе вгору, даючи нам шанс отримати духовну нагороду! Під камінням важких випробувань, від яких ви дуже втомилися, заховані особливі благословення. Відкотимо камінь, віддамо свої тягарі Господу — і свого часу знайдемо Його Божественну милість.

Вольфганг Амадей МОЦАРТ

Лев Болеславський

Вольфганг Амадей Моцарт народився 27 січня 1756 р. в Зальцбурзі, столиці невеликого духовного графства. Недовгий (майже 36 років) життєвий шлях Моцарта був сповнений контрастів. Вундеркінд, у чотири роки він написав свій перший концерт для клавесина, крім того, вправно грав на скрипці та органі й іще в ранньому дитинстві завоював всеєвропейську славу, виступаючи з гастрольями по всій Європі. У зрілі роки Моцарт жорстоко страждав через невизнання.

Перебуваючи майже в кріпацькій залежності від деспотичного архієпископа Зальцбурзького, він порвав ці пута й зазнав недобррозуміливості та заздрості з боку інших, страждав під натиском відчайдушної бідності, але, незважаючи на це, вигадував музику — яскраву, життєствердну, сповнену оптимістичної сили.

Моцарт ніби знав, що йому судилося коротке життя. За свідченням очевидців, він навіть припускав приблизну дату своєї смерті та з християнською покорою чекав невідворотного завершення земного існування, жалкуючи за тим, що перед ним тільки-тільки відкриваються неосяжні, прекрасні творчі перспективи. Чи не звідси й така аж до хворобливості сильна жага до життя, так яскраво виражена в нотах? Чи не звідси повсякденна спрага до творчості? До 22 років, тобто за роки дитинства та юності, він написав більше 300 творів!

Робочий день музиканта розпочинався о 6 ранку, а завершувався пізно ввечері біля пульта. І навіть наприкінці вересня 1791 р., тобто майже за два місяці до смерті, він ще керував оркестром.

А як у маестро з вірою та духовним вибором? Божа віра росла й міцніла в ньому разом з випробуваннями, прикрощами та радощами, з невичерпною творчістю, даром Господнім. Ось

що писав він хворому батькові 4 квітня 1787 р., за місяць до його смерті: «Я вдячний моєму Господу за те, що Він дарував мені щасливу можливість пізнати її (смерть — прим. автора) як ключ до нашого істинного блаженства. Я ніколи не лягаю в ліжку, не подумавши, що, можливо, мене (незважаючи на мою молодість) завтра вже більше не буде. І все-таки ніхто з тих, хто знає мене, не може сказати, що в товаристві я був похмурим чи сумним. За це блаженство я щодня дякую моєму Творцеві й щиро бажаю цього кожному з моїх ближніх».

Почуття короткочасності земного існування немов об'єднувало й перемішувало в музиці великого австрійського композитора гарячу віру в Бога з радістю життя та болем за все живе на землі. 22-річний Моцарт писав про це батькові: «Я завжди пам'ятаю про Бога, я усвідомлюю Його всемогутність, я боюся Його гніву. Але я відчуваю також Його любов, Його співчуття та милосердя щодо Свого творіння. Він ніколи не покине Своїх слуг. Якщо щось здійснюється по Його волі, то воно здійснюється і по моїй також, отже, не може бути, щоб мені це не вдалося».

Напевно, не випадково найперший мадрігал (невеликий музично-поетичний твір, зазвичай ліричного змісту), який написав маленький Вольфганг під керівництвом батька, називається «Бог — наш притулок». А перша ораторія, створена десятирічною дитиною, має назву «Обов'язок першої заповіді». Архієпископ Колоредо замкнув хлопчика на цілий тиждень у себе в будинку, не вірячи, що цей вундеркінд — воістину чудо!

А «чудо» прошепотіло: «Любитимеш Гос-

пода, Бога свого, всім серцем своїм, і всією своєю душею, і всім своїм розумом, і всією своєю силою», — з Євангелія від Марка та створило на славу Господню дивовижну музику!

Потім він написав ще 16 церковних сонат, Месу на честь Пресвятої Трійці, кантату «Тобі, душе Всесвіту» і «Ті, хто відчуває Творця», хори «Хвалімо Тебе, Боже», «Боже, хай буде Тобі честь і хвала» та багато інших. Ці твори сягають вершин «Реквієму».

Перед нами з'являється не просто усіма відомий музикант, але глибоко віруюча особистість, обдарована Божественним талантом. І воістину, над усіма стражданнями, хворобами, негодами, бідністю і навіть над цькуванням постає радість і вдячність за дар життя та невичерпний талант, даний Самим Творцем.

Людина, яка випередила свій час

Відкриття 29-річного віденського акушера Ігнатія Земельвейса в 1847 році скоротило смертність під час операції того періоду в 7 разів: він запропонував лікарям мити руки перед оглядом пацієнтів.

Це рішення було висміяне, і проти нього повстали всі світила лікарського світу Європи. На те, щоб переконати лікарів у правильності своїх переконань, Земельвейс не вистачило життя. У 40-х роках XIX століття, коли в клініках Європи лютувала після пологова лихоманка (післяпологовий сепсис), молодий лікар Земельвейс очолив пологове відділення університетської лікарні Відня, найбільшого медичного центру на той час.

Щоранку лікарі та студенти, медики цієї установи, приходили в морг і проводили розтин померлим при пологах жінкам. А потім, не миючи рук, заходили в пологові палати, щоб провести обстеження тазу в живих жінок — зрозуміло, без гумових рукавичок, їх тоді ще не було. Кожна шоста пацієнтка цього відділення помирала. Д-р Земельвейс звернув увагу, що помирають саме ті жінки, яких обстежували лікарі та студенти. Спостерігаючи цю страшну картину впродовж трьох років, він запровадив у своєму відділенні

правило: усі лікарі та студенти повинні мити руки після проведення розтину померлих.

У квітні 1847 року, до введення цього правила, у його відділенні померло 57 жінок. А в липні, лише через два місяці після прийняття цього припису про обов'язкове миття рук, померла тільки одна з 84 породіль. Тому у відділенні було прийняте нове правило, котре вимагало мити руки після кожного обстеження.

Чи отримав д-р Земельвейс належне визнання з боку колег завдяки своєму чудовому відкриттю? Ні. Миття рук було неприємним тягарем, а нововведення Земельвейса — безглуздом дивацтвом, не достойним звання лікаря. Загальна недобррозуміливість і упередженість змусили його піти з лікарні. Його наступник відмовився від тазиків для миття рук — і показники смертності знову підскочили до рівня попередніх цифр.

Глибоко розчарований, д-р Земельвейс пої-

хав до Будапешта і там знову досягнув зниження рівня смертності. Проте через деякий час його колеги припинили з ним розмовляти. Чутлива натура доктора була настільки пригноблена стіною нерозуміння, чванливості та неправдивих традицій його колег-сучасників, а також передсмертними криками хворих жінок, що його розум не витримав цього жакливого напруження.

Він втратив здоровий глузд і в середині 1865 року потрапив до психіатричної лікарні, де 13 серпня цього ж року в 47-річному віці помер, так і не отримавши світового визнання, якого цілком заслужив.

Причиною його смерті, за злою іронією долі, стала ранка на пальці правої руки, отримана ним під час останньої гінекологічної операції. У 1891 році тіло Ігнатія Земельвейса перевезли до Будапешта. На померлих лікарів усього світу 20 вересня 1906 року йому поставили пам'ятник, на якому написали «Спаситель матерів».

ТЕЛЕКАНАЛ
www.hopechannel.info

Надія

Позитивне телебачення для всієї родини

ТВ програма	ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
НЕДІЛЯ						
00:00 ...є Любов	00:00 Познаєм істину	00:00 Готуємо разом	00:00 10 днів	00:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	00:00 Вихід поруч	00:00 Познаєм істину
00:30 Я і мій характер	00:30 Ваша думка	00:15 Страницы для души	00:30 Под абажуром	00:30 Радість життя во	00:30 У пошуках істини	00:30 Ваша думка
01:00 Хочу Вас спробувати	00:40 Модная книга	00:30 ...єсть Любов	01:00 Хочу Вас спробувати	00:45 Страницы для души	01:00 Познаєм істину	00:45 5 хвилин для вічності
01:30 Спасені, щоб спасти	01:00 Живий источник	01:00 Постілкуймося	01:30 У пошуках істини	01:00 Так промовляє	01:30 Живий источник	01:00 Вкус настоящего
02:30 Вкус настоящего	01:30 Богослужение	02:00 Музична скринька	02:00 ...є Любов	01:30 Біблія (І. Корещук)	02:00 10 днів	01:30 Музична скринька
03:00 Модная книга	02:00 Под абажуром	02:30 Радість життя	02:30 Вкус настоящего	02:30 Вихід поруч	02:30 ...єсть Любов	02:00 Спасені, щоб спасти
03:30 ДІАГНОЗ: здоров'я	02:30 Я і мій характер	02:45 Ваша думка	03:00 Богослужіння	03:00 Богослужіння у	03:00 Я і мій характер	02:30 Модная книга
04:00 Богослужение	03:00 Под абажуром	03:00 Богослужение в	03:30 Вихід поруч	03:00 Богослужіння у	03:30 Модная книга	03:00 Модная книга
05:00 Вдохновение	03:30 Богослужіння	03:00 ...єсть Любов/	04:00 Богослужение в	04:00 Модная книга	04:00 Молодежь на	03:30 10 днів
05:30 Евангельская	04:00 Познаєм істину	04:00 Вихід поруч	04:00 Богослужение в	04:30 Под абажуром	04:30 Проповідь (Кавказ)	04:00 Вихід поруч
06:30 ...є Любов	04:30 Вкус здоровья	04:30 Под абажуром	05:00 Программы ТРК	05:00 Под абажуром	05:00 ЗРС	04:30 Вихід поруч
07:00 Ранок Надії	05:00 Программы ТРК	05:00 Программы ТРК	06:00 Вкус настоящего	05:30 Программы ТРК	06:00 ...єсть Любов /	05:00 Вихід поруч
	06:00 Открытая книга	06:00 Путь веры	06:30 Біблія продовжує	06:00 Пасторская	06:30 Вихід поруч	06:00 ...єсть Любов /
	06:30 У пошуках істини	06:30 Страницы для души	07:00 Ранок Надії	06:30 Малювати	07:00 Ранок Надії	06:30 Вихід поруч
	07:00 Ранок Надії	06:45 В гостях у Добрячка	07:25 5 хвилин	07:00 Ранок Надії	07:25 5 хвилин для вічності	07:00 Ранок Надії
	07:25 5 хвилин для вічності	07:00 Ранок Надії	08:30 Так написано	07:25 5 хвилин для вічності	07:30 Евангельская	07:25 5 хвилин для вічності
	07:30 Познаєм істину	07:25 5 хвилин для вічності	09:00 Богослужіння у	08:00 Пасторская	08:30 Свет в окне	07:30 У пошуках істини
	08:00 Вкус здоровья	07:30 Дружболандия	09:30 Ранок Надії	08:30 Проповідь (Молдавия)	09:00 Вихід поруч	08:00 Хочу Вас спробувати
	08:30 Вдохновение		09:55 5 хвилин	09:00 Богослужіння у	09:20 5 хвилин для вічності	08:30 Так написано
	09:00 У пошуках істини		10:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	09:30 Ранок Надії	09:30 Ранок Надії	09:00 У пошуках істини
	09:30 Ранок Надії		10:30 Вкус здоровья	09:55 5 хвилин	09:55 5 хвилин для вічності	09:30 Ранок Надії
	10:00 ...є Любов		11:00 Так промовляє	10:00 Я і мій характер	10:45 Страницы для души	09:55 5 хвилин для вічності
	10:30 Вісті надії		11:00 Біблія (І. Корещук)	10:30 Модная книга	11:00 Ранок Надії	10:00 Познаєм істину
	11:00 Ранок Надії		11:25 5 хвилин для вічності	10:30 ДІАГНОЗ: здоров'я	11:25 5 хвилин для вічності	10:30 Богослужіння
	11:25 5 хвилин для вічності		12:00 Вихід поруч	11:30 Тора (А. Болотников)	12:00 Живий источник	11:00 Ранок Надії
	12:00 Ваша думка		12:30 Хочу Вас спробувати	11:30 Ранок Надії	12:30 10 днів	11:25 5 хвилин для вічності
	12:10 Модная книга		13:00 У пошуках істини	12:00 Я і мій характер	13:00 В пошуках істини	11:30 Богослужение в
	12:30 Живий источник		13:30 ...є Любов	12:30 Вісті надії	13:30 Познаєм істину	храме на Подоле
	13:00 Богослужение		14:00 Вкус настоящего	13:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	14:00 ...єсть Любов	13:00 Музична скринька
	14:00 Я і мій характер		14:30 Вісті надії	13:30 Радість життя	15:00 Модная книга	13:30 Спасені, щоб спасти
	14:30 Вісті надії		15:00 Вихід поруч	14:00 Так промовляє	15:20 Ваша думка	14:30 Модная книга
	14:50 5 хвилин для вічності		15:30 В гостях у Добрячка	14:30 Біблія продовжує		15:00 10 днів
	15:00 Богослужіння		16:00 Пасторская	15:00 Живий источник		15:30 В гостях у Добрячка
	15:30 Малювати		16:30 Программы ТРК	15:30 Богослужіння у		15:45 Малювати
	15:45 Детская страничка		17:30 Вкус настоящего	16:00 Пасторская		16:00 Свет надежды
	16:00 Вдохновение		18:00 Свет в окне	16:30 Проповідь (Кавказ)		16:30 Так говорить Библия
	16:30 Программы ТРК		18:30 Евангельская	17:00 Программы ТРК		17:00 Тора (А. Болотников)
	17:30 ...єсть Любов/		19:30 Страницы для души	17:30 Магазин чудес		17:30 Вдохновение
	18:00 Вкус здоровья		19:45 В гостях у Добрячка	18:00 Богослужение в		18:00 Хочу Вас спробувати
	18:30 Путь веры		20:00 Модная книга	18:30 Богослужіння у		18:30 Евангельская
	19:00 ДІАГНОЗ: здоров'я		20:30 Ваша думка	19:00 Познаєм істину		программа
	19:30 Под абажуром		20:40 Детская страничка	19:30 У пошуках істини		Малювати
	20:00 Вихід поруч		21:00 ДІАГНОЗ: Здоров'я	20:00 Вихід поруч		19:30 Вихід поруч
	20:20 5 хвилин для вічності			20:30 Живий источник		21:30 Вихід поруч
	20:30 Живий источник			21:00 Біблія продовжує		21:45 Радість життя
	21:00 Я і мій характер			21:30 Вкус здоровья		во Христе
	21:30 ...є Любов			22:00 ДІАГНОЗ: здоров'я		22:00 Музична скринька
	22:00 Вкус настоящего			22:30 Под абажуром		22:30 10 днів
	22:30 Так промовляє			23:00 Так промовляє		в верхній горниці
	Біблія (І. Корещук)			Біблія (І. Корещук)		Богослужіння у
	23:00 Постілкуймося			Хочу Вас спробувати		Львові
						23:30 Под абажуром

* ТВ - програма мовлення на сайті www.hopechannel.info; супутникове мовлення на каналі Hope Channel Europe щоденно 04:00 - 10:00; 16:00 - 20:30

Телеканал залишає за собою право внесення змін до ТВ-програми.

АНОНС

1 лютого
о 20:00

Вихід поруч

фільм **Життя**
після розстрілу

Параметри налаштування
супутникового
телеканалу "Надія":

Канал: Hope Channel Europe
Супутник: Hotbird 6, 13.0°E
Частота: 11642.00 МГц
Швидкість потоку (SR): 27.500
Поляризація: горизонталь (H), FEC: 3/4

Час виходу в ефір:

04:00 - 10:00
16:00 - 20:30

Дивіться
програми телеканалу
в мережі Інтернет
24 години на добу
7 днів на тиждень на сайті

www.hopechannel.info

Телефони гарячої лінії:

0 800 50 157 80

life:) (093) 50-157-80

МТС (066) 707-00-05

КІМСТАР (098) 707-00-05

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Питання, побажання і пропозиції

Вивчайте Біблію разом з нами on-line
на сайті www.bibleschool.com.ua

Ваші пропозиції,
побажання, зауваження
надсилайте на адресу:

✉ contact@hopechannel.info

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

hope_channel_ukraine

Диски

Тайни Царства Божия

Царство Боже, розкриті в Євангелії, -
зовсім не потойбічне існування духів,
а перспектива реальності, повноцінної
радість та щасливого життя.

Мова: російська

День Седьмой

Ведучий Петро Кулаков за участю і сприяння
більше п'ятдесяти істориків і богословів
допоможе вам відкрити для себе хвилюючу
правду про біблійний день поклоніння.

Мова: російська

Замовити диски або безкоштовний
каталог відеопродукції
ви можете за адресами:

zakaz@hopechannel.info

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

або за телефонами
гарячої лінії

Мудра відповідь

Одну літню пару, яка прожила 60 років разом, запитали:

– Як вам вдалося так довго прожити разом?

– Розумієте, ми народилися і виросли в ті часи, коли зламані речі лагодили, а не викидали.

Один відомий психолог почав свій семінар, піднявши вгору 500-гривневую купюру. У залі було близько 200 чоловік. Психолог запитав, хто хоче отримати купюру. Усі, як по команді, підняли руки.

– Перш ніж один з вас отримає її, я дещо з нею зроблю.

Він зім'яв купюру й запитав, чи хоче хто-небудь все-таки отримати її. І знову всі підняли руки.

– Тоді, – промовив він, – я роблю ось що, – і, кинувши купюру на підлогу, злегка повозив її черевиком по брудній підлозі, а потім підняв. Купюра була пом'ята та брудна. – Ну, і кому з вас вона ще потрібна в такому вигляді?

Усі знову підняли руки.

– Дорогі друзі, – сказав психолог, – щойно ви отримали цінний наочний урок. Незважаючи на все, що я робив із цієї купюрою, ви всі хотіли її отримати, оскільки вона не втратила своєї цінності. Вона все ще купюра вартістю 500 гривень. У нашому житті часто трапляється, що ми випадаємо із сідла, розтоптани та бідні лежимо на підлозі. У таких ситуаціях ми відчуваємо себе нікчемними. Але неважливо, що сталося чи станеться, – ти ніколи не втратиш своєї цінності.

Брудний ти чи чистий, пом'ятий чи напрасований, ти завжди будеш безцінний для тих, хто тебе любить.

Мудрі думки

- Люди особливо потребують любові тоді, коли вони менш за все її заслуговують.
- Балакучість притуплює дві найважливіші здатності – бачити і чути.
- Деякі люди говорять, спираючись на власний досвід; інші, спираючись на власний досвід, мовчать.
- Якщо у вашому серці немає доброти, ви страждаєте найгіршою із серцевих хвороб.
- Не треба дивитися на Бога через призму обставин, дивіться на обставини через призму Бога.
- Любов дивиться в телескоп, а заздрість – у мікроскоп.
- Критика вбік сусідського городу не позбавить бур'янів ваш власний город.
- Допомогаючи іншим піднятися на гору, ви самі опиняєтеся ближче до вершини.
- Переможці роблять те, чого невдахи робити не хочуть.
- Існує безліч способів стати невдахою, але найуспішніший з них – ніколи не ризикувати.
- Той, хто боїться робити надто багато, завжди робить надто мало.
- Той, хто постійно говорить про минуле, іде назад. Минуле має бути трампліном, а не гамаком.
- Не дозволяйте вашим минулим помилкам стати меморіалами. Вони повинні бути креміваними, а не муміфікованими.
- Чим більше людина ледача, тим більше вона збирається зробити завтра.

Д. Мейсон
(Із книги «Ти народився оригіналом, не помри копією»)

Сьогодні, у часи високих технологій, мобільного зв'язку, Інтернету, такого поняття, як самотність, здавалося б, не повинно існувати. Проте чим далі ми просуваємося у сфері телекомунікацій, тим частіше стикаємося з поняттям самотності. Що ж таке самотність? Як можна охарактеризувати стан, який наповнює душу холодною порожнечою й викликає зухвале заціпеніння? Одні говорять, що це «порожнеча в душі», інші – «клубок у горлі», «почуття тривоги», треті називають це «смертю заживо». Ключовими словами в описі самотності, мабуть, є «нещастя», «нудьга», «невпевненість у собі», «думки про самогубство» тощо.

САМОТНІСТЬ – хвороба чи стан душі?

Оксана Крестинич

Слід зазначити, що існує різниця між виразами «бути одному» і «бути самотнім». Кожній людині необхідний деякий час для того, щоб побути наодинці із самим собою. Сам Ісус Христос часто використовував таку можливість. «Відпустивши народ, піднявся Сам на гору, щоб молитися. Як звечоріло, Він залишався там на самоті» (Матв. 14:23). Це необхідно кожному, щоб відпочити емоційно й фізично, зміцнити і відновити свої моральні та духовні сили.

А самотність настає тоді, коли людина залишається сама, ізольована від усіх, не бажаючи цього.

Самотність буває різною. Залежно від обставин, вона може бути тимчасовою, або вимушеною. Це, як правило, не приносить особливої шкоди, і людина легко її переживає. Набагато гірше, коли самотність стає постійною, коли людина починає звинувачувати в цьому себе, особливості свого характеру, а також навколишніх людей, котрі її не розуміють. Такі переживання завдають величезної шкоди як фізичному, так і психічному здоров'ю людини.

Одне дослідження показало, що серед жінок, які страждають ішемічною хворобою серця, рідше помирали від цієї патології ті, хто мав широке коло спілкування. Під час дослідження було виявлено, що комунікабельні жінки менше палили, рівень цукру в крові й артеріальний тиск у них були нижчі, а це чинники, які самі по собі знижують ризик виникнення багатьох захворювань.

Самотня людина більш схильна не лише до хвороб, але й до аномалій у поведінці та навіть відчуттях. Самотність, як правило, тягне за собою депресію, почуття безнадійності, відчай і т. ін. Людину часто відвідують думки про самогубство, вона не бачить сенсу свого подальшого існування.

Результати дослідження свідчать, що до самотності найчастіше схильні ті, хто з дитинства страждав комплексом неповноцінності, хто переживав приниження та глузування в колективі, хто втратив віру в Бога, хто розлучився, а також егоїсти, вередливі й надмірно вимогливі люди. Проте головним чинником є недовіра людей один до одного. Тому ті, хто скептично ставиться до думки інших людей, переважно більш схильні до стану самотності.

Особливо гостро самотність переживати, коли не знаходиш розуміння у

своїй сім'ї. Люди одружуються, виходять заміж, народжують дітей здебільшого задля того, щоб не відчувати самотності. Але часто трапляється так, що саме в сім'ї людина страждає від самотності найбільше. Хтось сказав: «Найжахливіше на землі – це самотність у парі» або «Самотність – не холодне ліжко, а холодних, хто поруч з нами».

Спробуємо з'ясувати, чому так відбувається, що двоє колись люблячих один одного людей, які будували спільні плани й обіцяли ніколи не розлучатися, раптом стають абсолютно чужими один одному, непотрібними та самотніми.

Причиною цього може бути невміння повністю відкритися іншому, страх, що близька людина нас розлюбить, дізнавшись про якісь наші «страшні» недоліки. Почуття самотності формується, коли ми бачимо, що нас не розуміють, коли близька людина ставить нас на останнє місце в переліку своїх пріоритетів, коли їй не цікаве те, що цікаво вам.

Чого ми чекаємо від сім'ї? Ми хочемо, щоб нас любили і приймали з усіма плюсами і мінусами, щоб ми могли покладатися на близьких і довіряти їм. Важливо бути впевненим у тому, що близька людина з повагою поставиться до наших потреб та інтересів, до нашої душі.

Як вийти зі стану самотності? Передусім треба зрозуміти, що щастя – це усвідомлений вибір. За власне щастя відповідальні ми самі. Якщо ми ставимо його в залежність від іншої людини, то тим самим ми звальємо на нашого ближнього непосильний вантаж. І тоді, звичайно, він хоче позбавитися від цього тягаря. З усіма своїми проблемами ми можемо прийти до Ісуса. «Прийдіть до Мене, всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас!» (Матв. 11:28).

Далі, щоб вийти зі стану самотності, слід припинити сподіватися, що присутність іншої людини допоможе заповнити внутрішню порожнечу. Намагатися заповнити себе іншим – це те саме, що лити воду в сито: скільки не лий, воно все одно залишиться порожнім. Блез Паскаль одного разу сказав: «У кожній людині Бог створив вакуум, який може бути наповнений тільки Ним одним». Цю порожнечу, або вакуум, може заповнити тільки Господь Ісус.

Дуже важливо й працювати над собою. Незріла людина намагатиметься змінювати обставини, людей і шукати

винних у своєму нещасті та самотності. Тактика пошуку винних з успіхом застосовувалася ще в Едемі, коли Адам звинуватив у своєму падінні спочатку Єву, а потім і Бога, Котрий створив її. Відтоді самотність і розгубленість міцно вкоренилися в людських серцях. У цьому якраз і полягає тактика диявола: відвернути духовний погляд людини від Господа, позбавити можливості зростати духовно.

Зріла людина пристосовуватиметься до обставин і змінюватиме себе, пам'ятаючи, що «тим, які люблять Бога... усе сприяє до добра» (Римл. 8:28). Цікаво те, що ми можемо вибирати, як реагувати на ту чи іншу ситуацію. І відповідальність ми несемо за те, як ми відреагували, а не за те, як несправедливо з нами вчинили.

Необхідно також цінувати друзів, розвивати в собі здатність бути доброзичливим і в гарному настрої. Людям одруженим слід розвивати дружні стосунки в сімейному колі – з дітьми, з батьками, один з одним. Ті, хто має друзів і цінує дружбу, практично не можуть заразитися інфекцією самотності. Як говорить Соломон, хто хоче мати друзів, той і сам повинен бути доброзичливим.

Також необхідно розвивати в собі почуття вдячності. Вдячним людям практично не загрожує небезпека самотності. Вони завжди знаходять, за що можна подякувати Господу та ближнім. Уміння цінувати те, що Господь дав нам вже зараз, – це мистецтво, якого можна навчитися. Апостол Павло говорить про це так: «Кажу це не тому, що чогось потребую, бо я навчився бути задоволеним тим, що є» (Филп. 4:11). «Адже благочестя з задоволенням – велике надбання» (1 Тим. 6:6).

І нарешті, слід перепрограмувати своє мислення. «І не пристосовуйтеся до цього віку, але змінюйтеся оновленням вашого розуму, щоб ви пізнавали, що є Божа воля: добре, приємне і досконале» (Римл. 12:2). Це дуже важлива умова: навчитися думати інакше, не так, як цей світ, у якому ми живемо. «Бо як у душі своїй він обраховує, такий є» (Прип. 23:7). Ми самі обираємо, якими ми хочемо бачити наших рідних, друзів, наше життя. «Наостанку, брати: те, що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали, – коли яка чеснота або коли яка похвала, – про це роздумуйте» (Филп. 4:8).

ЧОМУ ЮДЕЇ – вибраний Богом народ?

Степан Ковченко,
м. Дніпропетровськ

З точки зору біблійної історії, більш влучно потрібно говорити не про те, що Бог обрав певний народ і наділив його Своїм особливим благоволінням, а про те, що Бог створив цей народ.

Бог бажає спасти людство від гріха та смерті, що є наслідком гріха. Із цією метою Господь погодився віддати в жертву Власного Сина, щоб люди здобули спасіння через віру в Нього. Але для того, щоб мати цю віру, люди повинні знати про План спасіння, про повний любові та милосердя характер Господа.

Ворог Бога, сатана, усі свої зусилля скерував і скеровує на те, щоб стерти зі свідомості людей чітке та правдиве уявлення про Творця. Ми бачимо, що навіть після потогу більшість людей швидко забули Єдиного Бога, упавши в ідолопоклонство.

У цій ситуації Бог знаходить людину, котра має пізнання про істинного Творця, міцну віру та готова йти на жертви заради Бога. Господь дає їй особливе повеління. «І промовив Господь до Аврама: "Вийди зі своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу. І народом великим тебе Я чиню, і поблагословлю Я тебе, і звеличу ймення твоє, – і будеш ти благословенням. І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну. І благословляться в тобі всі племена землі!" І відправивсь Аврам, як сказав був до нього Господь, і з ним пішов Лот. Аврам же мав віку сім-

десять літ і п'ять літ, як виходив з Харану» (Бут. 12:1–4).

Ми бачимо, що Бог дає повеління Авраму покинути свою батьківщину, тому що бажає відокремити його від язичницьких традицій, що панували на той час. Відтоді Ізраїль жив відокремлено, щоб зберегти чистоту віри. Проте в словах Господа виражена мета створення цього народу: «І благословляться в тобі всі племена землі». Однак Бог мав намір врятувати не лише нащадків Аврама, але й дати можливість спасіння усім людям, що живуть на землі.

Пізніше через Мойсея Бог дав Свою народові Десять Заповідей і церемоніальний закон про служіння у святині. Саме церемонії у святині в символах та образах детально розкривали План спасіння людства, сповіщали про Прихід Месії та Його жертву. Цивільні закони Ізраїлю були суворими, але вони слугували одній меті – зберегти та поширити серед людей усієї землі істинне пізнання про Бога-Творця та

Спасителя, зберегти від розбещення цей єдиний острів істинної віри, що існував серед язичників.

З біблійної історії ми знаємо, що ізраїльський народ був відкритий і для язичників, які зверталися до живого Бога. Про це свідчить, наприклад, історія Рут і Рахав, двох представниць язичницьких народів, чії імена увійшли навіть до родоводу Ісуса Христа.

Історія Ізраїлю – це історія злетів і падінь, повернень і відступів. На жаль, гріх через гордість і лицемірство укорінився в народі. І коли на Землю прийшов Христос, більшість людей не прийняли Його як Месію. «До своїх Він прийшов, та свої Його не прийняли» (Івана 1:11).

Нехай частково, але ізраїльський народ виконав свою місію. Він проніс через віки знання про живого Бога, Його План спасіння та Його Закон. У цьому народі завжди були щирі серця, що належали Господеві. В одній такій сім'ї народився Ісус Христос. І хоч Ізраїль, як народ, унаслідок відступу втратив своє право на особливі Божі благословення, апостоли й перші християни були якраз євреями.

І саме вони поширили Євангеліє, Вістку спасіння, через Сина Божого Ісуса Христа по всьому світу, і тепер воно доступне всім людям, які живуть на землі. Сьогодні кожна людина, якщо вона вірить в Ісуса, належить до Божого народу. «Адже через віру в Ісуса Христа ви всі – сини Божі. А якщо ви Христові, то ви є нащадками Авраама і, згідно з обітницею, – спадкоємці» (Гал. 3:26, 29).

Один знатний і багатий француз на ім'я Черні потрапив при Наполеоні І до в'язниці за обвинувачення у державній зраді. Перед камерою, у якій перебував під арештом Черні, було маленьке тюремне подвір'я, обнесене високою стіною. Тут в'язневі дозволялося щодня проводити по кілька годин на свіжому повітрі. Уночі він міг через маленьке віконце в камері захоплюватися небом, усипаним зірками.

Однак Черні був переконаним атеїстом. Він не вірив, що все створене Богом, і не замислювався над тим, що цей Бог видимий у Своему твориві. Навпаки, з гіркотою в душі він надрапав на стіні подвір'я наступні слова: «Усе виникло випадково!» Це було коротким викладом його віросповідання.

Одного разу, коли Черні знову гуляв по тюремному подвір'ю, він, на свій подив, виявив під цими словами, біля самої основи стіни, маленьку квітку, що пробилася зі щілини між камінням. Спостереження цієї квітки привело до дивних змін у житті в'язня. З цікавістю день за днем він спостерігав за її ростом. При цьому в нього з'являлося багато думок.

На перше запитання: «Яким чином ця рослина потрапила в такий порожній і кам'янистий двір?» – можна було ще досить легко відповісти. Можливо, насіння було занесене якимось птахом або вітром і знайшло достатньо ґрунту для свого розвитку. Але тут виникали й інші запитання. Чому ця скромна квітка, назви якої він навіть не знав, так прекрасно й уміло влаштована? Зовсім випадково? «Випадково? Немоżliво, зовсім неможливо!» – казав йому внутрішній голос.

Таким чином, ця квітка стала серйозною проповіддю для свого щоденного спостерігача і викликала в його серці боротьбу. Хіба не були слова, надрапані ним на стіні, безглуздям і неправдою? Чи може бути насправді все випадковим? Яким чином на листочках квітки створюються маленькі ніжні прожилки? Як створюється така витончена й закономірна сітка, подібна до павутини? І як пояснити, що кожна стеблинка знаходиться на своєму певному місці, так що все в цілому створює дивну гармонію?

Коли квітка нарешті розпустилася й показала всю свою красу, радості Черні не було меж. Із захопленням розглядав він ніжні пурпурні пелюстки зі срібною облямівкою. Яким дивним твором мистецтва була ця квітка! В'язень огордив квітку трісками, щоб захистити її від вітру й дощу, і щодня розглядав її з неослабним зацікавленням. І щоразу, коли він зупинявся біля неї, йому здавалося, що квітка розмовляє з ним.

«Як ти можеш терпіти цю неправду на стіні наді мною? Немоżliво, щоб вона залишалася твоїм переконанням! Як ти не можеш зрозуміти, що існує Той, Хто створив усе і всьому дає життя? Він і мене створив такою ніжною і прекрасною!»

Черні не міг більше опиратися цій тихій і наполегливій проповіді. Він повірив їй і знищив неправдивий напис над квіткою. «Яким же я був нерозумним! – сказав він сам собі. – Але Бог все-таки напоумив мене і взяв гору над моєю гординею».

Тепер він від усього серця міг разом із псалмистом сказати: «Словом Господнім учинене небо, а подихом уст Його все його військо... Бо сказав Він – і сталося, наказав – і з'явилося» (Псал. 32:6, 9).

Бог послав через квітку цій людині, яка одного разу заблукала, ще й інше благословення. У в'язненого в сусідній камері час від часу відвідувала його дочка. Дівчині сподобалося, що Черні так опікувався квіткою в стіні. Вона розповіла про цього чоловіка начальнику в'язниці. Потім ця історія передавалася з уст в уста й незабаром дійшла до імператриці Жозефіни. Остання розповіла імператорові про цього надзвичайного в'язня, який так дорожив квіткою і, мабуть, повинен був мати й добре серце. Вона схилила Наполеона до аудієнції з ув'язненим, і після розмови з ним імператор подарував йому волю.

Черні знову повернувся до свого звичного життя. Але насамперед він викопав квітку й приніс її додому. Там він посадив її у свою оранжерею й продовжував доглядати за нею з такою ж любов'ю, як і раніше. У дні самотності ця маленька рослина привела його до віри в Бога, а також стала приводом до його звільнення. Таким чином, Бог звільнив його від подвійного ув'язнення. Решту свого життя він провів у щирому служінні Богові, Який таким дивовижним чином відкрився йому у Своему творінні й у Своему Слові.

Лист... тривалістю в рік

Історію знайомства з газетою «Вічний Скарб» я розповідаю всім своїм друзям.

Перше моє знайомство з газетою «Вічний Скарб» відбулося навесні минулого року, коли я була в гостях. Випадково взяла переглянути декілька газет. На запитання: «Звідки з'явилася ця газета?» – мені відповіли, що її знайшли в поштової скриньці. Нашвидку проглянувши, я зрозуміла, що тематика незнайомої мені газети цікава. Мені дозволили взяти газету із собою. Її зміст приємно здивував, захотілося почитати ще. Але ні в кіосках «Союздруку», ні на пошті я її не знайшла.

Одного разу вночі я прокинулася від чіткого переконання, що ця газета має для мене іншу назву: «Ліки для душі», відчула наполегливе бажання написати відгук – захват, вдячність. Уранці пішла на пошту за конвертами та папером, але вдень, випадково ввімкнувши телевізор, побачила фільм про негативний вплив на психіку всіляких сект. Бажання писати зникло.

Минув час. Я поїхала в селище Іларіонове, де не була вже півроку. Там у поштової скриньці я, на превеликий подив і радість, знайшла газету «Вічний Скарб» – два номери за серпень і вересень 2011 р. Я читала їх щодня по малу, розтаюючи задоволення. Я записала дату свого приїзду, але через місяць приїхати за наступною газетою не змогла.

Минув ще деякий час. Опинившись в Іларіоновому, я знову знайшла в скриньці газету, тепер уже за листопад. Для мене вона була вже майже знайома. А бажання написати в редакцію перемогло сумніви щодо того, з якою метою її розповсюджують. Для себе я вирішила: довірюся Богові; якщо Він хоче, щоб я написала, Він дасть мені знати.

І ось, коли я допомагала родичам стелити газети під час ремонту вже зовсім за іншою адресою, серед купи газет я побачила два номери вже вщодняного мною «Вічного Скарбу», де були вказані номери телефонів, а також те, що можна оформити підписку. Дочекалася пенсії. Пішла на пошту – немає такого видання в «Каталозі видань України». Кинулася телефонувати – не відразу вдалося поповнити рахунок на мобільному телефоні. Коли, нарешті, пішов виклик, – мережа була зайнята.

Ще через деякий час мені потрапило на очі запрошення до спілкування, де був вказаний міський номер. Вирішила зателефонувати наступного дня – робочий день вже добігав кінця. Але тут побачила: «Телефонувати з 19.00 до 21.00». А я вже пообіцяла собі, що обов'язково підпишусь на газету, раз на цьому наполягає Господь. Ось так, нарешті, і відбувся дзвінок тривалістю в рік.

Я хотіла не лише висловити свою вдячність за такий цікавий і потрібний матеріал, але й знову пережити радість від читання газети, відчуття приємне наповнення, довірливе слово, розумну мову, м'який і коректний виклад багатьох питань. Захотілося також надіслати свої притчі. Може, комусь вони допоможуть прийняти правильне рішення. Спасибі не лише видавцям газети «Вічний Скарб», але й її розповсюдjuвачам.

Зараз я вже маю можливість щомісячно отримувати газету «Вічний Скарб», і вона для мене – наче вісточка від Бога.

**З повагою, Жанна Павленко
м. Дніпропетровськ**

Як уникнути дитячих ревнощів

Почуття ревнощів закладене в кожній людині, але якщо дорослі ще якимось можуть його контролювати та стримувати, то дитині це зробити досить складно. Маленькі діти, як ніхто, потребують батьківської любові та ласки. Що ж робити, якщо в сім'ї з'явилася друга дитина і тепер значну частину вашої уваги забирає догляд за крихіткою? Як уникнути психічної травми в старшій дитині? Звичайно, повністю уникнути ревнощів не можливо. Але можна зробити їх прояв мінімальним.

Розпізнати ревнощі досить легко: старша дитина може шкодити молодшій: щипати, забирати іграшки тощо. Іноді, правда, прояви зовсім інакші: дитина плаче, постійно перебуває в поганому настрої й навіть може захворіти. Так дитина намагається привернути до себе вашу увагу.

Щоб уникнути таких проявів, передусім будьте відвертими з первістком, ще до народження другої дитини поясніть йому, як усе буде. Не говоріть дитині, що її молодший братик чи сестричка відразу з нею гратиметься, розкажіть, що тепер мама повинна буде піклуватися й про другу дитинку, але її любов до першої не зміниться й не стане меншою.

Після народження дитини намагайтеся не порушувати режим старшої дитини. Так само, як і раніше, гуляйте з нею або вчіть уроки. Попросіть когось із рідних, щоб посиділи з малюком, поки ви проводите час зі старшою дитиною. Буде добре, якщо ви робитимете якісь справи разом зі старшим і молодшим. Наприклад, укладайте їх спати в один і той же час, розповідайте обом казку, годуйте обох разом, гуляйте всією сім'єю.

Намагайтеся залучити первістка до турботи про малюка. Нехай він допомагає вам у догляді за ним. Це дуже зближить старшу дитину з молодшою.

Діти в сім'ї мають бути рівними. Не давайте дітям відчуття, що хтось гірший, а хтось кращий. Не сваріть старшу дитину при молодшій. Це знизить її самооцінку і змусить більше ревнувати.

Усі іграшки теж варто ділити між обома дітьми. У кожного мають бути особисті іграшки і спільні. Хваліть старшу дитину, якщо вона ділиться своїми іграшками або просить, а не відбирає їх у молодшої.

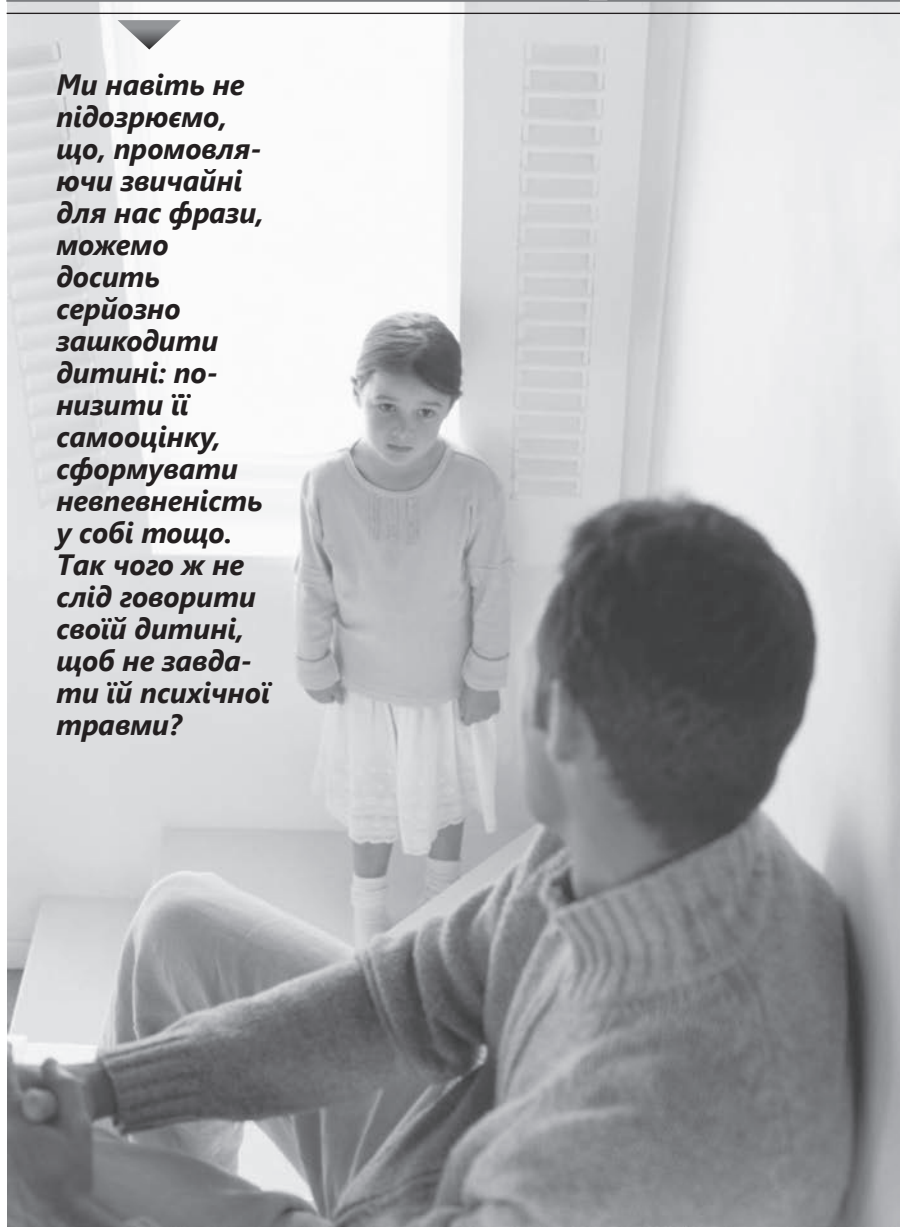
Намагайтеся постійно дарувати ласку та турботу обом дітям, адже, окрім вас, цього ніхто не зробить. Якщо дитина дратується, то необхідно дати їй можливість виразити свою

агресію, аби злість у ній не накопичувалася. Це по-малу навчатиме дітей контролювати власні емоції й дозволить швидше «перерости» стадію гострих ревнощів.

Фрази, які не варто говорити дитині

Ми навіть не підозрюємо, що, промовляючи звичайні для нас фрази, можемо досить серйозно зашкодити дитині: понизити її самооцінку, сформувати невпевненість у собі тощо. Так чого ж не слід говорити своїй дитині, щоб не завдати їй психічної травми?

ФРАЗА: «НІЧОГО СТРАШНОГО!»

Ці слова ми повторюємо дуже часто, але якщо ви адресуєте їх малюкові, то тим самим можете зупинити його на шляху до мети. Після цих слів він може кинути почату справу і зайнятися чимось іншим, адже нічого страшного не сталося. З віком таке ставлення дитини вже до важливіших речей залишиться незмінним, і це може погано відобразитися на її майбутньому.

Крім того, ви просто знецінюєте дитячі переживання. Чим частіше дитина чути цю фразу, тим менше чуйності та емоцій у неї буде. Адже на цей момент вона переживає, що не може досягти того, що для неї справді важливе. Не слід забувати й про те, що цією фразою ви понизили самооцінку дитини, дали зрозуміти, що не бачите нічого складного. Унаслідок цього дитина розуміє свою нездатність, раз вона не може впоратися з поставленим завданням.

ФРАЗА: «У ТЕБЕ ВСЕ ВИЙДЕ!»

Ця фраза здається безневинною, на перший погляд. Складається враження, що цими словами ви, навпаки, підбадьорюєте малюка, але насправді ви формуєте в ньому невпевненість у собі. Пам'ятайте про те, що в малюка не може виходити абсолютно все, адже він тільки починає пізнавати світ. Якщо ж після довгих старань дитині все ж не вистачить здібностей і навичок, щоб подолати труднощі, то ви отримаєте лише чергову хвилю плачу, а до того ж додасте їй невпевненості в собі, яка поступово тільки зростатиме. Цією фразою ви ще й розвиваєте в дитині перфекціонізм. Ви для малюка – найголовніший авторитет. Своїм твердженням, що в нього все повинно виходити, ви закладаєте фундамент для формування перфекціонізму. Такою фразою ви

до того ж не даєте малюкові пережити момент невдачі та усвідомити причину того, чому в нього не вийшло досягти поставленої мети. Тим самим ви позбавляєте малюка можливості розвитку аналітичних можливостей, а також навичок правильно побудови причинно-наслідкових зв'язків.

ФРАЗА: «НУ Я Ж ТОБІ КАЗАЛА!»

Наприклад, ваш малюк захотів вас здивувати, виконавши який-небудь трюк, припустимо, перестрибнувши через калюжу. Але, на жаль, демонстрація не вдалася. Якщо ви в цей момент промовите таку фразу, то дитина подумає, ніби ви радієте її невдачі. Це виглядатиме приблизно так: «Я ж тобі відразу казала, що в тебе нічого не вийде! Навіщо було лізти, куди не слід?»

Замість такого виразу, краще просто скажіть дитині, щоб вона надалі була обережнішою, після чого міцно обійміть малюка. Така поведінка з вашого боку допоможе дитині навчитися переживати свої невдачі адекватніше. Крім того, на думку психологів, саме так найкраще «загартувувати» хлопчиків.

ФРАЗА: «ЯКЩО ТИ ЩЕ РАЗ ТАК ВЧИНИШ, ТО Я ПЕРЕСТАНУ ТЕБЕ ЛЮБИТИ!»

Ця фраза знаходиться під найсуворішою забороною! Ви чудово знаєте, що ніколи за жодних обставин не зможете розлюбити свого малюка, тож не треба запевняти його в протилежному. Нехай він буде впевнений, що ви завжди будете з ним поруч, що б не сталося.

Фрази типу: «Я тебе куди-небудь відведу і там залишу!» чи «Я тебе кому-небудь зараз віддам!» Якщо дитина

чимось засмутила вас, то краще скажіть щось на зразок: «Я дуже тебе люблю, навіть незважаючи на те, що ти засмутив мене!» Після цих слів малюкові обов'язково слід пояснити, що саме він зробив не так і чому. А після закінчення бесіди міцно обійміть свою дитину. Так вона зрозуміє, що ви підтримуєте її, і тому намагатиметься виправити свою поведінку на краще.

ФРАЗА: «ЩО Ж З ТЕБЕ МОЖЕ ВИРОСТИ?»

Коли ви промовляєте цю фразу, то намагаєтеся зробити так, щоб дитина виправила свою поведінку, яка вас не задовольняла, і «взялася за розум». Але сприйняття дитини значно відрізняється від сприйняття дорослої людини.

Знаєте, як зрозуміє вашу фразу малюк? Він подумає, нібито ви вважаєте, що з нього виросте справжнісінький телепень, який стане проблемою для своїх батьків. Ця фраза за своєю суттю не здатна спонукати дитину виправитися. Таким висловлюванням ви можете завдати дитині болю, оскільки ваша думка дуже важлива для неї. Замість цього невдалого висловлювання краще сказати щось на зразок: «Мені зовсім не сподобалося, що ти відібрав іграшку у Федька, але я думаю, що ти виправишся і виростеш справжнім розумником!»

ФРАЗА: «А ОТ СИН ТІТКИ ГАЛІ ВЖЕ НАВЧИВСЯ...»

Коли ви говорите цю фразу, то думаєте, що бажання бути кращим за «сина тітки Галі» змусить дитину з новими зусиллями взятися за опанування того, що досі в неї не виходило. Звичайно, можливо, доросла людина й діяла б за такою схемою. Але дитина ще не вміє «читати» підтекст висловлювання. Вона засвоєє тільки ту інформацію, яку насправді почула. Таким чином, дитина вважає, що вона в чомусь гірша, ніж її ровесник. Такою простою фразою ви можете позбавити дитину впевненості у власних силах.

Але й це не все. Річ у тім, що така фраза, зірвавшись із вуст мами, може змусити малюка зненавидіти всіх дітей довкола, що значно ускладнить соціальну адаптацію вашої дитини та її спілкування з однолітками. Краще скажіть щось на зразок: «Я бачу, що ти докладаєш зусиль. Якщо ти не можеш зрозуміти, як це зробити, то ти завжди можеш звернутися до мене за допомогою. Я обов'язково тобі допоможу!»

ФРАЗА: «ДОСИТЬ БУТИ БОЯГУЗОМ!»

Ви насправді вважаєте, що ця фраза здатна позбавити вашу дитину почуття страху? Ви вкрай помиляєтесь. Крім того, що в дитини залишається страх перед чимось, так ще й ваш осуд, виражений цими словами, ще більше ускладнить ситуацію. Ви повинні дати своїй дитині зрозуміти, що страх – це природне і цілком нормальне почуття людини, якого не слід соромитися. Малюк має бути впевнений: зі своїм страхом можна впоратися. Скажіть щось на зразок: «Я розумію, що тобі страшно. Це тому, що це заняття для тебе нове. Але нічого, скоро ти звикнеш!» Так ви дасте дитині зрозуміти, що вона може на вас розраховувати в будь-якій критичній для неї ситуації.

Як підвищити рівень «корисного» холестерину?

Діана Кірович,
магістр охорони
громадського здоров'я

**Як запобігти серцево-судинним захворюванням?
Один зі шляхів – підвищити рівень «корисного» холестерину.**

братимів (ЛПНЩ, ЛПДНЩ) меншим вмістом ліпідів. Визнано, що високий рівень у крові ліпопротеїдів високої щільності захищає від хвороби коронарних артерій та інсульту.

Зауважено, що якщо «шкідливого» холестерину в крові мало, то й «корисного» фізіологічно стає менше.

Діючи, як прибиральники, частинки «корисного» холестерину забирають холестерин зі стінок артерій до того, як стінки затвердіють і утворюються пробки. Також він захищає від окислення та має протизапальну дію. Ризик серцевого приступу зменшується на 1–3 % на кожен відсоток підвищення ЛПВЩ. Багато наукових досліджень показують, що регулярні фізичні вправи та втрата ваги для пацієнтів, які страждають ожирінням, підвищують рівень «корисного» холестерину.

Насправді лише 10% втрати ваги за шість місяців у жінок у віці постменопаузи підвищують їх ЛПВЩ на 9 % і покращують «спалювання» глюкози.

Альфа-лінолеву кислоту, котра підвищує рівень «корисно-

го» холестерину та знижує артеріальний тиск діастолі («нижній») можна отримати з насіння льону, шпинату, а також з бобів сої.

Оливки підвищують рівень «корисного» холестерину і допомагають понизити ризик небажаного згортання крові. Олія троянди – ще один жир, який не лише може знизити рівень «шкідливого» холестерину, але й підвищити рівень «корисного», збільшуючи при цьому простагліцин – речовину, яка перешкоджає небажаному згортанню крові. Продукти, багаті на вітамін В3 і фолієву кислоту, а до них належать різноманітні фрукти та овочі, також підвищують цей корисний ліпопротеїд.

Пам'ятайте про це і споживайте ті продукти, які підвищують рівень «корисного» холестерину!

«Корисний» холестерин – це ліпопротеїд високої щільності (ЛПВЩ). Він так само, як і «шкідливий» холестерин (ліпопротеїд низької та дуже низької щільності), циркулюючи в кровоносних судинах, переносить холестерин і жири. Різниця в тому, що «корисний» переносить холестерин з артерій у печінку, де він виводиться у складі жовчі. За своєю хімічною формулою ЛПВЩ відрізняється від своїх «шкідливих» по-

Правильні думки

Думайте завжди про хороше, про позитивне. Соломон, наймудріша людина з усіх, хто коли-небудь жив на землі, говорив: «Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості» (Прий. 17: 22). Дослідження показало, що ті, хто дуже любить свою роботу, живуть довше. Вільям Роджерс вдало зазначив: «Більшість людей щасливі тією мірою, в якій вони про це думають». Як похмурі думки можуть вивести вас із ладу, так світлі та добрі думки допоможуть зберегти найкраще здоров'я. Нижче подані два списки, які можуть допомогти вам у цьому, нагадавши про те, чого необхідно уникати та чого слід прагнути.

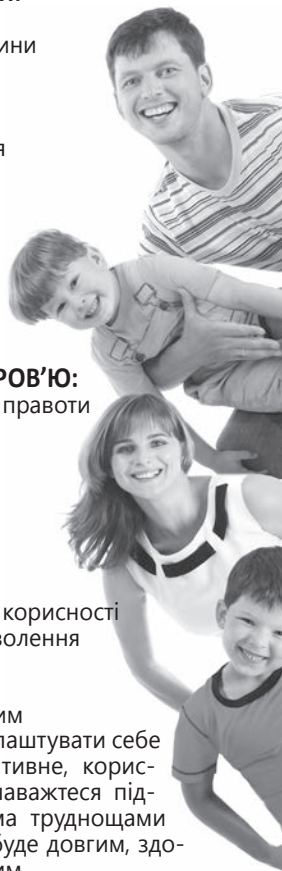
ЩО МОЖЕ СПРИЧИНИТИ ЗАХВОРЮВАННЯ:

- Пригніченість
- Відчуття провини
- Сумнів
- Смуток
- Тривога
- Невдоволення
- Розчарування
- Горе
- Гнів
- Страх
- Заздрість
- Ревнощі

ЩО СПРИЯЄ ДОБРОМУ ЗДОРОВ'Ю:

- Усвідомлення правоти
- Бадьорість
- Сміливість
- Надія
- Віра
- Співчуття
- Любов
- Вдячність
- Усвідомлення корисності
- Почуття задоволення
- Довіра
- Спокій
- Служіння іншим

Чому б не налаштувати себе на добре, позитивне, корисне? Впевнено наважтеся піднятися над усіма труднощами життя – і воно буде довгим, здоровим і щасливим.

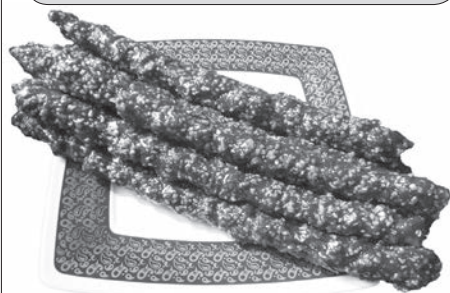

Рецепти

Порцій: 10

Інгредієнти:

борошно пшеничне – 750 г
очищені горіхи (волоські, фундук, мигдаль) – 700 г
натуральний виноградний сік – 3 л
кукурудзяне борошно – 250 г

Спосіб приготування

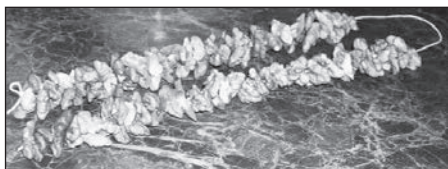
Крок 1

Горіхи просмажити на сухій сковороді 3-4 хв. Злегка охудити. Фундук і мигдаль очистити від лушпиння, потерти ядра між долонями. Волоські горіхи порізати великими шматками.

Крок 2

За допомогою товстої голки нанизати горіхи (на 2/3 довжини нитки) на декілька міцних ниток завдовжки 45 см, зробити великий вузол на кінці. Зв'язати заготовки попарно за вільні кінці та розвісити на широкій перекладині.

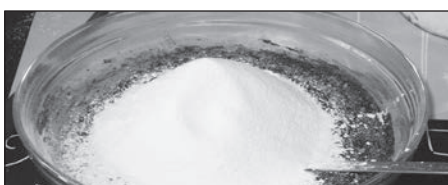
Крок 3

Приготувати виноградний кисіль. Сік влити в каструлю, довести до кипіння і варити 10 хв. Відлити в миску 1л соку й дати вистигнути. Решту соку кип'ятити ще 10 хв.

Крок 4

Всипати в миску з охолодженим соком кукурудзяне та пшеничне борошно та ретельно розмішувати до повного розчинення грудочок.

Чурчхела

Крок 5

Поступово, помішуючи, влити у киплячий сік кашку, яка утворилася. Варити близько 25 хв до консистенції густої каші.

Крок 6

Поставити під перекладиною із заготовками піднос. Занурювати кожну заготовку у виноградний кисіль і розвішувати на перекладині.

Коли всі нитки з горіхами будуть облиті киселем і трохи підсохнуть, повторити процедуру. Перекладину із «сирою» чурчхелою помістити в добре провітроване приміщення на 2 тижні. Зберігати готову чурчхелу, загорнувши в папір, у темному місці.

Салат із фруктів у ананасі

Рецепт смачного і корисного десерту, який може бути прикрасою святкового столу

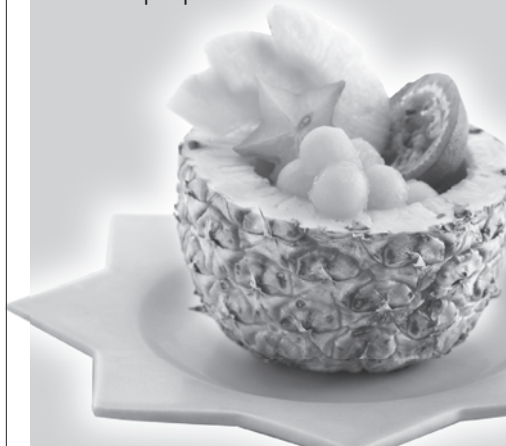
Інгредієнти:

- банан – 1 шт.
- апельсин – 1 шт.
- ананас – 1 шт.
- виноград – 1 гроно
- яблуко – 1 шт.
- ківі – 1 шт.
- ягоди – за бажанням
- цукрова пудра – 2 ст. л.
- лимонний сік – 2 ст.
- листя м'яти – для прикраси

Спосіб приготування

1. Помийте ананас, розріжте впоперек, акуратно виріжте м'якоть.

2. Помийте ягоди і фрукти, поріжте кубиками. Перемішайте, побризкайте лимонним соком, посипте цукровою пудрою й викладіть у половинку ананаса. Прикрасьте листям м'яти.

Заочна Біблійна Школа

Твоїм вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Ми пропонуємо такі курси:

Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді) (рос. мовою);
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя) (рос. мовою).

Заяви надсилайте за адресою:

04071, Київ-71, а/с 36,
Заочні біблійні курси.

Шановні читачі!

Якщо в 2013 р. ви бажаєте отримувати християнські газети «Вічний Скарб» (укр. і рос.), «Моя здоровая семья», «Флешка» (укр. і рос.), «Скарбничка» (для дітей), а також журнали «Ознаки часу» (укр. і рос.), «Дружболандия» (для дітей, рос.), звертайтеся в міжобласні книжкові центри нашого видавництва, адреси й телефони яких подані нижче.

21027, м. Вінниця, вул. Келецька, 50-а, тел. (0432) 53-66-00 – для читачів Вінницької, Житомирської та Хмельницької областей.

83048, м. Донецьк, вул. Байдукова, 89, тел. (062) 381-22-10 – для читачів Донецької та Луганської областей.

49008, м. Дніпропетровськ, вул. Наримська, 46, тел. (0562) 34-76-66 – для читачів Дніпропетровської, Запорізької та Харківської областей.

02139, м. Київ, вул. Микитенка, 20-а, тел. (044) 542-31-92 – для читачів Київської, Сумської та Чернігівської областей.

02139, м. Київ, вул. Микитенка, 20-а, тел. (044) 542-31-94 – для читачів м. Києва.

58008, м. Чернівці, вул. Коростишівська, 6-а, тел. (0372) 54-99-36 – для читачів Івано-Франківської, Тернопільської та Чернівецької областей.

18002, м. Черкаси, вул. Пушкіна, 90, тел. (0472) 32-12-00 – для читачів Кіровоградської, Полтавської та Черкаської областей.

79041, м. Львів, вул. Багряного, 36-а, тел. (0322) 37-12-13 – для читачів Волинської, Закарпатської, Львівської та Рівненської областей.

54024, м. Миколаїв, вул. 5-а Інгульська, 19-а, а/с 45, тел. (0512) 24-61-65 – для читачів Криму, Миколаївської, Одеської та Херсонської областей.

Шановні читачі! Велике прохання не використовувати християнську газету в побутових цілях. Якщо газета вами прочитана, подаруйте її іншим!

ПОДЯКА

У 2012 році активно співпрацювали з редакцією

Микола Мозговенко з с. Андрушки, Житомирської обл., Віра Нікішина з смт. Онуфріївка, Кіровоградської обл., Даниїл Буз та Петро Прядко з Дніпродзержинська, Людмила Артемович з м. Торез, Донецької обл., Сергій Рубан з Херсону, Семен Мирошніченко з с. Іларіоново, Дніпропетровської обл., Валерій Ридванський, Єлизавета Світлана з Кривого Рогу, Михайло Мисюра з с. Іваничі, Рівненської обл., Владислав Берецький з Мукачєва, Володимир Гайдук, Ігор Золін з Києва, Іван Скоков та багато інших.

Сердечна подяка також нашим друзям – благодійникам, які вшановують газету посиленою фінансовою підтримкою. Це Ксенія Карпачова з Бердянська, Лідія Кондратюк з Києва, Надія Крупська з Боярки та багато інших. Ці люди розуміють, що Господь дивиться на них як на Своїх вірних домоправителів Його багатств, які бажають своїми пожертвами підтримати добру справу.

Божих Вам благословень у Новому році!

Найважча частина віри

Гері Вілкерсон

*Не втрачайте надію!
У кінці на вас чекає
найкраще, приготоване
Богом!*

Коли я був ще малим хлопцем, мій батько дав мені урок віри. Кращого за цей урок у мене не було за все життя. «Сину, найважча частина віри – це останні півгодини. Коли ти відчуваєш, що здаєшся, що готовий збачити зі шляху, коли ти не чуєш Бога – тримайся, знаючи, що останні півгодини – найскладніші в житті віри». Чи були ви коли-небудь у довгій подорожі? Ви пройшли сотні миль, і все було чудово. Нарешті ви бачите знак, який повідомляє, що до кінцевого пункту призначення залишилося 30 миль. Ці останні 30 миль можуть здатися вам такими ж довгими, як і 500 миль, які ви вже подолали. В останні півгодини подо-

рож стає складнішою, тому що ви вже майже досягли мети, вам потрібно протриматися ще трохи. «Вам потрібна терпеливість, щоб виконати Божу волю і одержати обітницю» (Євр. 19:36). Я знаю, що дехто з вас готовий здатися. Ви відчуваєте, що ваша мрія не здійснилася. Але я закликаю вас: «Тримайтеся, ще зовсім трохи». Бог говорить вам: «Тримайся, дитино. Ще декілька хвилин, ще декілька тижнів. Твоя перемога не за горами».

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Віліна Меркулова
Над номером працювали: Яна Хорошун, Мирослав Джулай
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Коректори: Ганна Борисовська, Інна Джердж
Дизайн та верстка: Тетяна Романко
Наклад: 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:
Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідчення про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003

